Ετος Α' — Αριθμος 50 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 6 Οκτωβριου 1885

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ: Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνος) μυθιστορία Οὐίλκη Κόλλινς, μετάφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν). — Ἡ δέσποινα Μονσορώ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (συνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργώ). — Ὁ Ἀπόμαχος, ἐκ τῶν τοῦ *E. Souvestre*.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Εν Ἀθήναις: φρ. 5, ταῖς ἐπαρχίαις 6, τῷ ἐξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἔκρουσε τὴν θύραν καὶ εἰσήχθη. (Σελ. 407.)

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια τῶν προηγουμένων φύλλων].

Ἑπομένως, ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ κύριος Φαίρλη δὲν ἐνυμφεύετο καὶ δὲν κατέλειπεν ἄλλον κληρονόμον — πράγματα τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ ὀλιγώτερον ἴσως πάντων πιθανὰ ὅτι θὰ τῷ συνέβαινον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ — ἡ ἀνεψιά του Δαύρα θὰ κατελάμβανε μετὰ θάνατόν του τὰς κτήσεις αὐτάς, ἐφ' ὧν, μὴ τὸ λησμονῶμεν, δὲν εἶχεν ἢ μόνον τὸ τῆς ἰσοβίου ἐπικαρπίας δικαίωμα. Ἂν δὲ ἀπέθνησκε καὶ αὕτη ἄγαμος ἢ καὶ ἂν ὑπανδρεύετο καὶ δὲν κατέλειπε τέκνα, ἡ ἰδιοκτησία θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἐξαδέλφην της Μαγδαληνήν, κόρην τοῦ κυρίου Ἀρθούρου Φαίρλη. Ἐὰν λοιπὸν ὑπανδρεύετο ἐπὶ τῇ βάσει καλῶς συντεταγμένου συμβολαίου, δηλαδή, ἐν ἄλλοις λόγοις, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συμβολαίου ὅπερ ἠξίουν νὰ συντάξω χάριν αὐτῆς, τὸ εἰσόδημα τῶν ἀκινήτων κτημάτων, (τρεῖς στρογγυλαὶ χιλιάδες λιρῶν στερλινῶν κατ' ἔτος), θὰ ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν της καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς της. Ἐὰν δὲ ἀπέθνησκε πρὸ τοῦ συζύγου της, ἐκεῖνος ἀφ' ἑτέρου, θὰ ἀπήλαυεν ἐφ' ὅρου ζωῆς τοῦ αὐτοῦ εἰσοδήματος. Καὶ ἂν αὕτη ἀπέκτα υἱόν, ὁ υἱὸς οὗτος θὰ ἐπέμενε κληρονόμος τῆς περιουσίας, ἀποκλειομένης τῆς ἐξαδέλφης Μαγδαληνῆς. Ἐκ τούτων πάντων ἔπεται ὅτι αἱ ὠφέλειαι, ἐφ' ὧν ἠδύνατο νὰ ὑπολογίζῃ νυμφευόμενος τὴν δεσποινίδα Φαίρλη, ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, (καθ' ὅσον μάλιστα ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἐνδεχομένων δικαιωμάτων τῆς συζύγου του ἐπὶ τῆς ἀκινήτου περιουσίας), συνίσταντο εἰς τὸ ἑξῆς διπλοῦν κέρδος, πραγματοποιήσιμον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φριδερίκου Φαίρλη: τὴν ἀπόλαυσιν κατὰ πρῶτον τῶν τριῶν χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν κατ' ἔτος (μὲ τὴν

ἐπιφύλαξιν τῶν δικαιωμάτων τῆς συζύγου του, ἐφ' ὅσον αὕτη ἔζη, καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφυλάξεως μετὰ θάνατον ταύτης, ἐὰν ἐπέζη αὐτῆς)· καὶ δεύτερον, κληρονομίαν τῶν κτήσεων τοῦ Λίμμεριτζ, τὴν ἐξασφαλιζομένην ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του, ἐὰν τυχὸν ἀπέκτα τοιοῦτον.

Ἰδοὺ τί ἔπρεπε νὰ καθορισθῇ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ γάμου τῆς δεσποινίδος Φαίρλη, ὡς πρὸς τὴν κυριότητα τῶν κτημάτων καὶ τὴν διαχείρισιν τοῦ εἰσοδήματος αὐτῶν. Καὶ μέχρι τοῦ σημείου τούτου οὐδεμία δυσκολία, οὐδεμία διαφορὰ γνωμῶν ἐφαίνετο καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, δυναμένη νὰ διεργεθῇ μεταξὺ τοῦ δικηγόρου τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ἐμοῦ ἐπὶ τῆς συνταξεως τοῦ συμβολαίου.

Εἴχομεν λοιπὸν ἤδη νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἀτομικὴν ἢ κινητὴν περιουσίαν, — τὸ χρῆμα ἢ τὰ κεφάλαια, ἂν θέλετε, — ἐφ' ὧν ἡ δεσποινὶς Φαίρλη θὰ ἔκτα δικαίωμα ἀπολύτου κυριότητος, μόλις εἰσήρχετο εἰς τὸ εἰκοστὸν ποῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας της.

Ἡ μερὶς αὕτη τῆς κληρονομίας ἀπετελεῖτο ἰδιαιτέρως ὑπολογιζομένη, μικρὰν περιουσίαν ἀρκετὰ καλήν. Τῇ ἦτο ἐξησφαλισμένη διὰ τῆς διαθήκης τοῦ πατρός της καὶ ἀνήρχετο εἰς τὸ ποσὸν τῶν εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν (500,000 φράγκων). Προσέτι εἶχε δικαίωμα ἰσοβίου ἐπικαρπίας ἐπὶ ἄλλων δέκα χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν, τμήματος τῆς κληρονομίας, προωρισμένου νὰ περιέλθῃ, μετὰ τὸν θάνατον τῆς δεσποινίδος Φαίρλη, εἰς χεῖρας τῆς θείας της Ἐλεονώρας, μόνης ἀδελφῆς τοῦ πατρός της. Θὰ βοηθήσω δὲ μεγάλως τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν κατανόησιν ὅλων τῶν ὑποθέσεων τῆς οἰκογενείας, ἃς πρέπει νὰ παρακολουθήσῃ, ἂν σταματήσω ἐνταῦθα ἐπὶ στιγμὴν ὅπως τῷ ἐξηγήσω διατί ἡ θεία ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὸν θάνατον τῆς ἀνεψιᾶς της, ὅπως ἀπολαύσῃ τῆς χάριτος τοῦ κληροδοτήματος ὅπερ τῇ ἀπενέμετο.

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον αὕτη ἔμενεν ἄγαμος, ὁ κύριος Φίλιππος Φαίρλη ἔζη ἐν καλλίσταις σχέσεσι πρὸς τὴν ἀδελφήν του Ἐλονώραν. Ἀλλ' ἀφ' ὅτου αὕτη ὑπανδρεύθη, ὀλίγῳ βραδέως καὶ ἡνώθη διὰ τοῦ γάμου πρὸς ἰταλόν τινα κύριον, καλούμενον Φόσκον, — ὃν ὤφειλα νὰ ἀποκαλέσω ἰταλὸν εὐπατρίδην, ἅτε αὐτοτιτλοφορούμενον κόμητα, — ὁ κύριος Φαίρλη εὗρε τόσα ἄτοπα εἰς τὴν διαγωγήν της, ὥστε ἔπαυσε νὰ ἔχῃ οἱανδήποτε κοινωνίαν πρὸς αὐτήν, προβὰς μέχρι καὶ ἀποκληρώσεως αὐτῆς. Τὰ λοιπὰ ὅμως μέλη τῆς οἰκογενείας ἔκριναν πάντα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἄλογον τὴν οὕτω σκληρῶς ἐκδηλουμένην δυσαρέσκειαν ταύτην. Χωρὶς βεβαίως νὰ δύναται νὰ θεωρηθῇ πλούσιος ὁ κόμης Φόσκος δὲν ἦτο ἐν τούτοις τυχοδιώκτης ἄνευ ὀβολοῦ, ἔχων εἰσόδημά τι μέτριον μέν, ἀλλ' ἀρκετόν· ἔζη πρὸ ἐτῶν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἦτο δεκτὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀξιοπρεπῶς καὶ ἐντίμως. Ἀλλ' αἱ ποικίλαι αὗται συστάσεις δὲν τῷ ἐχρησίμευον οὐδόλως παρὰ τῷ κυρίῳ Φιλίππῳ Φαίρλη. Αἱ πλεῖσται τῶν ἰδεῶν τοῦ τελευταίου τούτου ἦσαν Ἄγγλου τῆς παλαιᾶς σχολῆς, καὶ ἀπεστρέφετο τοὺς ξένους, ἁπλῶς καὶ καθαρῶς, μόνον διότι ἦσαν ξένοι. Τὸ μόνον ἑπομένως, ὅπερ ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχωσι παρ' αὐτοῦ κατὰ τὰ ἀκόλουθα ἔτη, — καὶ εἰς τὴν ὑποχώρησιν ταύτην ἠναγκάσθη κυρίως διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῆς δεσποινίδος Φαίρλη, — ὑπῆρξε νὰ τάξῃ ἐκ νέου, ὡς ἦτο ἤδη, τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς του μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν λοιπῶν κληρονόμων του. Ἐπίσης δὲ προσέθηκε δι' αὐτὴν τὸ προνόμιον τῆς εἰρημένης κληροδοσίας, ἀπονέμων εἰς τὴν θυγατέρα του, ἐφ' ὅσον θὰ ἔζη, τὸ εἰσόδημα τοῦ ποσοῦ, ἐξ οὗ συνίστατο αὕτη, τοῦ κεφαλαίου, ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ θεία προηγεῖτο τῆς ἀνεψιᾶς, ὁριζομένου νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξαδέλφην Μαγδαληνήν. Λαμβανομένης ἑπομένως ὑπ' ὄψιν τῆς σχετικῆς ἡλικίας τῶν δύο γυναικῶν ἦτο λίαν ἀμφίβολον ὅτι, συμφώνως πρὸς τὴν φυσικὴν φορὰν τῶν πραγμάτων, αἱ δέκα χιλιάδες λίραι θὰ ἀπελαμβάνοντο ὑπὸ τῆς θείας, καὶ ἡ κυρία Φόσκου, ἀδίκως φερομένη, ὅπως πάντοτε συνήθως συμβαίνει ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀδελφοῦ της ἀρνουμένη νὰ ἴδῃ εἰς τὸ ἑξῆς τὴν ἀνεψιάν της, ἧς ἄλλως ἐπιμόνως ἠρνεῖτο τὴν εὐνοϊκὴν παρέμβασιν.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἱστορία τῶν δέκα χιλιάδων λιρῶν. Καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος δὲ τούτου ἀκόμη δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία ἀφορμὴ διαφωνίας μετὰ τοῦ ἐπιφορτισμένου τὰς ὑποθέσεις τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ δικηγόρου Τὸ εἰσόδημα θάνῃκε τῇ συζύγῳ του καὶ τὸ κεφάλαιον, ἀποθνησκούσης αὐτῆς, θὰ περιήρχετο, κατὰ τὴν διάταξιν, εἰς τὴν θείαν Ἐλεονώραν ἢ τὴν ἐξαδέλφην Μαγδαληνήν. Ἀπηλλαγμένος οὕτω τῶν προεισαγωγικῶν τούτων ἐξηγήσεων, ἔρχομαι τέλος εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς ὑποθέσεως, τὰς εἴκοσι δηλαδὴ χιλιάδας λιρῶν.

Ἡ ποσότης αὕτη, ἀπὸ τῆς ἐνηλικιώσεώς της ἀνῆκεν ἀπολύτως τῇ δεσποινίδι Φαίρλη, ἡ δὲ χρῆσις, ἣν ἠδύνατο νὰ κάμῃ αὐτῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἐξηρτᾶτο ὁλοκλήρως ἐκ τῶν εὐνοϊκῶν αὐτῇ συνθηκῶν, ἃς θὰ κατώρθωνα νὰ ἐπιτύχω κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου. Οἱ λοιποὶ ὅροι οἱ συμπεριλαμβανόμενοι ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἦσαν καθαρῶς νομικῆς φύσεως καὶ δὲν εἶνε ἀναγκαία ἡ ἐνταῦθα παράθεσίς των· ἀλλ' ὁ ἀφορῶν εἰς τὸ χρηματικὸν κεφάλαιον εἶνε πολὺ σημαντικός, ὥστε νὰ χρήζῃ μνείας· ὀλίγαι δὲ γραμμαὶ ἄλλως ἐξαρκοῦσι πρὸς πλήρη αὐτοῦ κατανόησιν.

Αἱ συμφωνίαι μου, ὡς πρὸς τὰς εἴκοσι ταύτας χιλιάδας λιρῶν, ἦσαν ἁπλῶς αἱ ἑξῆς: τὸ ὅλον ποσὸν ἔπρεπε νὰ διατεθῇ, οὕτως ὥστε τὸ εἰσόδημα νὰ περιέρχηται εἰς χεῖρας τῆς συζύγου, ἐφ' ὅσον αὕτη ζῇ· εἶτα δὲ εἰς τὰς τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ἐπίσης ἐφ' ὅσον οὗτος ζῇ, τοῦ κεφαλαίου αὐστηρῶς ἐπιφυλαττομένου διὰ τὰ ἐκ τοῦ γάμου πιθανὰ τέκνα. Ἐν ἐλλείψει ἐκγόνων, ἡ σύζυγος θὰ ἐτήρει τὸ δικαίωμα τῆς ἰδίᾳ αὐτῆς βουλήσει ἀπευθείας διαθήκης αὐτοῦ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔθετα εἰς τὸ ἔγγραφον ὑπὲρ αὐτῆς τὸν ὅρον τοῦ νὰ δύναται νὰ συντάξῃ διαθήκην καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ συζύγου. Ἡ δὲ ἐν γένει σημασία τῶν συμφωνιῶν τούτων δύναται νὰ συνοψισθῇ ὡς ἑξῆς:

Τῆς Λαίδης Κλάϋδ ἀποθνησκούσης ἀτέκνου, ἡ ἀδελφή της, δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι συγγενεῖς ἢ φίλοι, οὓς θὰ ἐπεθύμει νὰ ὠφελήσῃ, θὰ ἐμερίζοντο μετὰ θάνατον τοῦ συζύγου κατὰ τὰς ὑπ' αὐτῆς καταλειπομένας ὁδηγίας, τὰ χρήματα, ἅτινα θὰ τοῖς ἐδώρει. Ἀλλ' ἂν ἐξ ἄλλου κατέλειπεν ἀποθνήσκουσα τέκνα, τὸ συμφέρον αὐτῶν, ὡς εἶνε καὶ φυσικὸν καὶ νόμιμον, ἐξουδετέρου πάντα τὰ λοιπά. Οὗτος ἦτο ὁ ὅρος καὶ δὲν πιστεύω νὰ εὑρεθῇ τις ὁ ἀρνούμενος ἐκ τῶν ἀναγινωσκόντων αὐτὸν ὅτι ἀπένεμε τὸ δίκαιον ἑκάστου ἐν τελείᾳ δι' ὅλους ἰσότητι.

Θὰ ἴδωμεν ἐφεξῆς κατὰ ποῖον τρόπον αἱ προτάσεις μου ἔγειναν ἀποδεκταὶ παρὰ τοῦ συζύγου.

Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ἤμην πλέον τοῦ συνήθους ἐπιβεβαρυμένος δι' ἐργασιῶν. Ἐν τοσούτῳ κατώρθωσα νὰ εὕρω τὸν καιρὸν τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου. Κατήρτισα τὸ σχέδιον καὶ τὸ ὑπέβαλον εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, μετὰ μίαν μόνον ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ μοὶ ἀνήγγειλε τὴν ὡς πρὸς τὸν γάμον ληφθεῖσαν ἀπόφασιν.

Μετὰ δύο ἡμέρας τὸ ἔγγραφον μοὶ ἐπεστράφη μετὰ τῶν σημειώσεων καὶ παρατηρήσεων τοῦ συναδέλφου μου δικηγόρου τοῦ βαρωνέτου. Αἱ ἐν γένει ἀντιρρήσεις του περιωρίζοντο εἰς ἐλαφρότητας καὶ καθαρῶς τεχνικὰς μικρολογίας, προτοῦ φθάσῃ εἰς τὴν διάταξιν τὴν ὁρίζουσαν τὴν τύχην τῶν εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν. Αὕτη ὑπεσημειοῦτο διὰ διπλῶν γραμμῶν ἐρυθρᾶς μελάνης καὶ ἀντικρύ της, ἐν τῷ περιθωρίῳ ἀνεγινώσκετο ἡ ἑπομένη παρατήρησις:

« Ἀπαράδεκτος. Τὸ κεφάλαιον πρέπει νὰ περιέλθῃ τῷ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάϋδ, ἐὰν ἐπιζήσῃ τῆς Λαίδης Κλάϋδ, καὶ ἐν περιπτώσει ἀτεκνίας».

Τοῦτέστι οὔτε λεπτὸν τῶν εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν δὲν θὰ περιήρχετο εἰς χεῖρας εἴτε τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, εἴτε οἱουδήποτε ἄλλου συγγενοῦς ἢ φίλου τῆς Λαίδης Κλάϋδ, ἀλλ' ὁλόκληρος ἡ ποσότης ἂν αὕτη ἀπέθνησκεν ἄτεκνος, θὰ εἰσήρχετο ἐντὸς τῶν θυλακίων τοῦ συζύγου.

Ἡ ἀπάντησις, ἣν ἔδωκα εἰς τὴν θρασεῖαν ταύτην πρότασιν, ὑπῆρξεν ὅσῳ τὸ δυνατόν μοι λακωνικὴ καὶ ξηρά:

« Ἀγαπητὲ κύριε. Ὡς πρὸς τὸ συμβόλαιον τῆς δεσποινίδος Φαίρλη, ὑποστηρίζω καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν καὶ ἄνευ τῆς ἀλλαγῆς οὔτε λέξεως τὴν διά-

ταξιν, ἥτις προὐκάλεσε τὴν παρατήρησίν σας. Ὅλως ὑμέτερος ».

Ἡ ἀνταπάντησις ἔφθασε μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας:

« Ἀγαπητὲ κύριε. Ὡς πρὸς τὸ συμβόλαιον τῆς δεσποινίδος Φαίρλη, ἐπιμένω, καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν διατύπωσιν, εἰς τὴν δι' ἐρυθρᾶς μελάνης διάταξιν, ἥτις δὲν σᾶς φαίνεται παραδεκτή. Ὅλως ὑμέτερος.»

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀντιμέτωποι μετὰ τοῦ συναδέλφου μου εὑρισκόμενοι, δὲν εἴχομεν πλέον ἢ νὰ ζητήσωμεν τὰς ὁδηγίας τῶν πελατῶν μας.

Ὁ πελάτης μου ἐν τῇ παρούσῃ καταστάσει τῶν πραγμάτων, τῆς δεσποινίδος Φαίρλη μὴ συμπληρωσάσης ἔτι τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος, ἦτο ὁ κηδεμὼν της κύριος Φριδερῖκος Φαίρλη. Τῷ ἔγραψα λοιπὸν διὰ τοῦ ταχυδρομείου τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὑποβάλλων ὑπ' ὄψει του τὴν διαφωνίαν, ὡς εἶχεν ἀναφυῇ· καὶ οὐ μόνον ἐνδιέτριβον ἐφ' ὅλων τῶν ἐπιχειρημάτων, ἅτινα ἠδυνάμην νὰ σκεφθῶ, ὅπως τὸν ἐξεγείρω εἰς ὑποστήριξιν τῆς διατάξεως ὡς εἶχεν ὑπ' ἐμοῦ συνταχθῆ, ἀλλὰ τῷ ἐξέθετον καθαρῶς καὶ τοὺς αἰσχροκερδεῖς λόγους, τοὺς κατὰ βάθος ὑπαγορεύοντας τὴν σχετικῶς πρὸς τοὺς περὶ τῶν εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν ὑπολογισμούς μου ἀντίδρασιν. Ἐπισταμένη μελέτη τῶν ὑποθέσεων τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, εἰς ἣν ἀφιερώθην ἐξετάζων τὰς ἀφορώσας εἰς αὐτὸν διατάξεις τοῦ συμβολαίου, μοὶ εἶχεν ἐντελῶς ἀποκαλύψει τὴν ὕπαρξιν πολυαρίθμων ὑποθηκῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν του· ἐγίνωσκον δὲ ὅτι τὰ εἰσοδήματά του, μέγιστα κατὰ τὰ φαινόμενα, ἦσαν μηδαμινὰ πραγματικῶς δι' ἄνθρωπον τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ θέσεως. Ἡ ἀνάγκη προχείρων χρημάτων καθίστατο αἰσθητὴ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐν τῇ καταχρέῳ ζωῇ του καὶ ἡ ὑποσημείωσις τοῦ δικηγόρου του εἰς τὴν διάταξιν, ἣν ἐπενόησα πρὸς διάσωσιν τῆς περιουσίας τῆς δεσποινίδος Φαίρλη, δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ σκῆψις καὶ ἐγωϊστικὴ ἔκφρασις τῆς κατεπειγούσης ταύτης ἀνάγκης.

Ἡ ἀπόκρισις τοῦ κυρίου Φαίρλη μοὶ ἐκομίσθη μετὰ δύο ταχυδρομεῖα, ἦτο δὲ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον ἀκριβὴς καὶ συμπερασματική. Μεταφραζομένη εἰς καλὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἰδοὺ τί περίπου ἤθελε νὰ εἴπῃ:

« Ὁ φίλτατος Γίλμωρ δὲν θὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνην νὰ μὴ τυραννῇ τὸν πελάτην καὶ φίλον του δι' ὑπόθεσιν τόσον ἀπομεμακρυσμένης πιθανότητος; Δύναταί τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι νέα μόλις εἴκοσι καὶ ἑνὸς ἐτῶν θ' ἀποθάνῃ, καὶ μάλιστα ἄτεκνος, πρὸ ἀνδρὸς τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν; Καὶ ἔξ ἄλλου, ἐν τῷ δυστυχεῖ αὐτῷ κόσμῳ ὅπως εἶνε πλασμένος θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὁρίσῃ τὴν ἀνάλογον τιμήν, ἧς εἶνε ἀξία ἡ γαλήνη τοῦ πνεύματος, ἡ ἡσυχία τῆς ζωῆς; Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι αἱ δύο αὗται θεῖαι εὐλογίαι θ' ἀπεκτῶντο ἐπὶ τῇ πιθανῇ, ἐν ἀπομεμακρυσμένῳ χρονικῷ διαστήματι θυσία, εἴκοσι μηδαμινῶν χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν, δὲν θὰ ἦτο τοῦτο ἀρκετὰ εὐθηνὴ συμφωνία; Βεβαίως ναί. Διατί λοιπὸν νὰ μὴ τὴν συνάψωσιν εὐχαρίστως ἀμφότερα τὰ μέρη;»

Μετὰ κινήματος ἀηδίας ἀπέρριψα τὴν ἐπιστολήν. Ἀκριβῶς δέ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ χάρτης ἐκυλίετο ὑποτρέμων ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου ὠθεῖτο ὑπό τινος καὶ εἰσήγετο ἐν αὐτῷ ὁ πληρεξούσιος τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ κύριος Μέριμαν. Πολλὰ εἴδη τοῦ πανούργου καὶ αἰσχροκερδοῦς δικηγόρου ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλ' οἱ καλλίτερον τεθωρακισμένοι ἐξ ὅλων νομίζω ὅτι εἶνε ἐκεῖνοι ὅσοι σᾶς παρουσιάζονται ἀποκρύπτοντες τὴν στρυφνότητά των ὑπὸ ἐξωτερικὸν ἀναλλοιώτου εὐθυμίας. Δικανικὸς εὔσωμος, εὐεκτῶν, μὲ στρογγύλας τὰς παρειὰς καὶ καλοκάγαθον τὸ μειδίαμα εἶνε συνήθως ὁ μᾶλλον τραχὺς ἐν τῇ ἀντιστάσει. Ὁ κύριος Μέριμαν ἀνῆκεν εἰς τοῦτο τὸ εἶδος.

— Καὶ πῶς ἔχει λοιπὸν ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος Γίλμωρ; ἤρχισε λέγων δι' ἐρασμιωτάτου ὕφους. Εἶμαι κατευχαριστημένος, διότι σᾶς εὑρίσκω τόσῳ καλά. Διέβαινα κάτωθεν τῆς οἰκίας σας καὶ ἐσκέφθην ὅτι εἴχετε ἴσως νὰ μοῦ εἰπῆτε τίποτε... Ἐλᾶτε λοιπόν! Ἂς κανονίσωμεν τώρα, ὡς καλοὶ φίλοι, τὴν μικρὰν αὐτὴν δυσκολίαν, δι' ἣν ἐρίζομεν... Ἐλάβατε ἤδη βεβαίως εἰδήσεις ἐκ μέρους τοῦ πελάτου σας.

— Μάλιστα... καὶ ὁ ἰδικός σας ἀπήντησεν;

— Ὦ! ἀγαπητὲ συνάδελφε, πόσον θὰ ἐπεθύμουν νὰ κατώρθωνα νὰ ἐπιτύχω τι παρ' αὐτοῦ... καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ἀνακούφιζε τοὺς ὤμους μου ἀπὸ τὴν εὐθύνην, δι' ἧς μ' ἐπιβαρύνει!... Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡ ἀπόφασίς του εἶνε ὡρισμένη, ἀμετάκλητος!... «Μέριμαν, αἱ λεπτομέρειαι ἀφορῶσιν εἰς ὑμᾶς. Ἐνεργήσατε ὑπὲρ τῶν συμφερόντων μου ὅ,τι νομίζετε κατάλληλον. Καὶ ἕως ὅτου ἡ ὑπόθεσις αὕτη τελειώσει, προσωπικῶς μὴ μὲ ἀναμιγνύετε οὐδόλως ἐν τῇ διεξαγωγῇ της.» Ἰδοὺ τί μοὶ εἶπε, λέξιν πρὸς λέξιν, ὁ σὶρ Πέρσιβαλ πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν. Καὶ ὅ,τι ἔκτοτε ἠδυνήθην νὰ ἐπιτύχω ἦτο ἡ ἀκριβὴς ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν τούτων λόγων. Ἐγώ, ὅπως εἶσθε εἰς θέσιν νὰ εἰξεύρετε, κύριε Γίλμωρ, δὲν εἶμαι δύσκολος. Προσωπικῶς καὶ ἰδιωτικῶς, μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως θὰ ἀπήλειφα αὐτοστιγμεὶ τὴν σημείωσιν, ἥτις σᾶς ἐζάλισεν. Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν θέλει ν' ἀναμιχθῇ εἰς τίποτε, ἀφοῦ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μοὶ ἐμπιστεύεται τυφλῶς ὅλα τὰ συμφέροντά του, δύναμαι νὰ κάμω ἄλλο τι ἢ νὰ τὰ ὑπερασπίσω, ὅπως ἐννοῶ νὰ πράζω; Ἔχω δεδεμένας τὰς χεῖρας, ἀγαπητέ μου κύριε, δὲν τὸ βλέπετε; Ἔχω τὰς χεῖρας δεδεμένας!

— Οὕτω λοιπόν, τῷ εἶπον, ἐπιμένετε κατὰ γράμμα εἰς τὴν σημείωσίν σας, ὡς πρὸς τὸν ὅρον τῶν εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί! ἐπιμένω, στέλλων αὐτὴν εἰς τὸν διάβολον... Ἀλλην ἀπόφασιν δὲν ἠμπορῶ νὰ λάβω.

Ἐπὶ τούτοις δὲ ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἑστίαν καὶ ἐθέρμανε τὰς κνήμας του, ὑποτονθορύζων δι' ὡραίας φωνῆς βαρυτόνου, ἥτις θ' ἀπετέλει τὸ θέλγητρον ἐπιτραπεζίου κώμου, τὴν ἐπῳδὴν ἀσματίου τινός.

— Καὶ ἀπὸ μέρους σας τί λέγουν; ἐπανέλαβεν. Ἂς ἴδωμεν. Τί ἰδέας ἔχουν οἱ πελάται σας;

Ἠσχυνόμην νὰ ἀπαντήσω. Ἐπεχείρουν νὰ κερδήσω καιρόν. Ἔκαμα μάλιστα κάτι τι χειρότερον τούτου. Τὸ ὁρμέμφυτον τοῦ ἐπαγγέλματός μου ὑπερίσχυσεν καὶ ἐζήτησα νὰ διαπραγματευθῶ.

— Εἴκοσι χιλιάδες λίραι δὲν εἶνε μικροδουλειά, τῷ εἶπον, διὰ νὰ τ' ἀφίσουν οὕτω ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἀπαιτήσει οἱ φίλοι τῆς νεαρᾶς κυρίας.

— Ἀναντιρρήτως, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Μέριμαν, ῥίπτων βλέμμα σκεπτικὸν ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ὑποδημάτων του. Τὸ ζήτημα εἶνε τεθειμένον καλά, κύριε, πολὺ καλὰ τεθειμένον;

— Διαιτησία τις, ἐν ᾗ τὰ οἰκογενειακὰ συμφέροντα τῆς πελατίδός μου θὰ ἐκρίνοντο ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ συζύγου, δὲν θὰ μᾶς ἐφόβιζεν ἴσως τόσον... Ἐλᾶτε! ἐλᾶτε! ἐξηκολούθησα ἡ ὑπόθεσις δύναται νὰ τελειώσῃ διὰ μιᾶς συμφωνίας. Ποῖος εἶνε ὁ ἐλάχιστος ὅρος, εἰς ὃν θὰ ἠρκεῖσθε;

— Ὁ ἐλάχιστος ὅρος ἡμῶν, εἶπεν ὁ κύριος Μέριμαν, εἶνε δεκαεννέα χιλιάδες ἐννεακόσιαι ἐννενήκοντα ἐννέα λίραι, δεκαεννέα σελλίνια, ἕνδεκα πέντναις καὶ τρία φαρδίνια... Χά! χά! χά!... Συγχωρήσατέ με, κύριε Γίλμωρ... Πρέπει κανεὶς νὰ ἐπιτρέπῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ κάμμίαν μικρὰν ἀστειότητα...

— Αὐτὴ εἶνε πράγματι πολὺ μικρά, τῷ παρετήρησα. Ἀξίζει ἀκριβῶς τὸ φαρδίνιον, τὸ ὁποῖον ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀφήσετε...

Ὁ κύριος Μέριμαν ἠγαλλία εὐφραινόμενος. Ἐγέλα διὰ τὴν παρατήρησίν μου μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὥστε οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου μου ἐκινδύνευον νὰ πέσουν... Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως εἰς ἐμὲ δὲν ἤμην οὔτε κατὰ τὸ ἥμισυ τόσον εὐχαριστημένος· καὶ ἐπανέφερα τὸν λόγον εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἐπιθυμῶν νὰ δώσω πέρας εἰς τὴν συνέντευξιν.

— Ἔχομεν σήμερον Παρασκευήν, τῷ εἶπον. Δόσατέ μας καιρὸν μέχρι τῆς προσεχοῦς Τρίτης διὰ τὴν ὁριστικὴν ἀπάντησίν μας.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ κύριος Μέριμαν. Καὶ περισσότερον, ἂν θέλετε.

Ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ὅπως ἀναχωρήσῃ, τότε δὲ ἀπευθυνόμενος ἐκ νέου πρὸς ἐμέ:

— Ἀλήθεια! εἶπεν, οἱ ἐν Κώμβερλανδ πελάται σας δὲν ἔμαθον τίποτε περιπλέον σχετικὸν πρὸς τὴν γυναῖκα, ἥτις εἶχε γράψει τὴν ἀνώνυμον ἐπιστολήν;

— Τίποτε, ἀπήντησα. Καὶ σεῖς, δὲν εὕρατε κανὲν ἴχνος αὐτῆς;

— Ὄχι ἀκόμη, εἶπεν ὁ συνάδελφός μου. Ἀλλὰ δὲν ἐχάσαμεν πᾶσαν ἐλπίδα. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ὑποπτεύει, ἰδιαιτέρως αὐτός, ὅτι ὑπάρχει τις, ὅστις τὴν ἀπο-

κρύπτει, καὶ θὰ ἐνεργήσωμεν νὰ ἐπιτηρῆται οὗτος.

— Ἐννοεῖτε βεβαίως, τὴν γραῖαν, ἥτις ἦτο μαζύ της ἐν Κώμβερλανδ; ἠρώτησα.

— Ὄχι, οὔτε αὐτὴν οὔτε ἄλλο παρόμοιον ἄτομον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Μέριμαν. Ἀκόμη δὲν ἀπεκαλύψαμεν τὴν γραῖαν. Τὸ ἄτομον, ὅπερ ὑποπτεύομεν, εἶνε ἀνήρ, καὶ νέος· εὑρίσκεται δὲ ἐδῶ, ἐν Λονδίνῳ, μὴ διαφεύγων οὐδέποτε τὴν προσοχήν μας, καὶ ἔχομεν πάντα λόγον νὰ πιστεύωμεν ὅτι, ἐπιθυμῶν τὸ καλὸν τῆς δεσποινίδος Κάδερικ, συνήργησε κατά τι εἰς τὴν ἐκ τοῦ σωφρονιστηρίου δραπέτευσίν της. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἤθελεν ἄνευ ἀναβολῆς νὰ τὸν καταγγείλῃ, ἀλλ' ἐγὼ ἀντέστην. «Ὄχι, τῷ εἶπον, θὰ τὸν ἐκάμναμεν νὰ προφυλάσσηται. Ἂς τὸν παραμονεύωμεν καὶ ἂς περιμένωμεν!» Θὰ ἴδωμεν τί θὰ γείνῃ. Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς γυναικὸς ταύτης, κύριε Γίλμωρ, πολλὰς ἴσως περιπλοκὰς θὰ μᾶς παράσχῃ. Τίς οἶδε τὶ θὰ ἐπινοήσῃ κατόπιν!... Καλημέρα, φίλτατε συνάδελφε! Ἐλπίζω ὅτι τὴν ἐρχομένην Τρίτην θὰ λάβω τὴν εὐτυχίαν νὰ μάθω τὸ ὁριστικὸν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς ὑποθέσεώς μας.

Καὶ ἐπὶ τούτοις, μειδιῶν ἐρασμίως, ἀπεμακρύνθη.

Τὸ πνεῦμά μου, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ τελευταίου τούτου μέρους τῆς μετὰ τοῦ συναδέλφου μου διαλέξεως, ὁμολογῶ ὅτι ἦτο ὀλίγον ἀπησχολημένον. Τόσῳ πολὺ ἐνδιεφερόμην διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν, ὥστε οἱονδήποτε ἄλλο ἀντικείμενον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχήν μου. Διὰ τοῦτο μόλις ἔμεινα μόνος, ἤρχισα νὰ σκέπτωμαι πῶς θὰ κατώρθουν νὰ παλλαγῶ τῆς δυσχερείας.

Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ παντὸς ἄλλου πελάτου, θὰ ἠρκούμην εἰς τὰς διδομένας μοι παραγγελίας, ὅσον δυσάρεστοι καὶ ἂν μοὶ ἐφαίνοντο, καὶ, ἄνευ περαιτέρω ἀγώνων, θὰ ἐγκατέλειπον ἀμέσως τὰς εἴκοσι χιλιάδας λίρας. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Φαίρλη δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐνεργήσω μετὰ τοιαύτης δικηγορικῆς ἀδιαφορίας. Ἠσθανόμην δι' αὐτὴν ὅλην τὴν συμπάθειαν καὶ ὅλον τὸν θαυμασμόν, ἅτινα τῇ ὤφειλα· ἀνεμιμνησκόμην εὐγνωμόνως ὅτι ὁ πατήρ της ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ὁ καλλίτερος τῶν προστατῶν, ὁ μᾶλλον ἀφωσιωμένος τῶν φίλων. Καταρτίζων τὸ συμβόλαιον, δοκιμάζω τὰς αὐτὰς ἀνησυχίας δι' αὐτήν, ἅς, ἂν δὲν ἤμην ἄγαμος πρεσβύτης θὰ ἠσθανόμην εἰς παρομοίαν περίστασιν προκειμένου περὶ τῆς ἰδίας μου κόρης· ἤμην δὲ ἀποφασισμένος νὰ μὴ ὀπισθοχωρήσω ἐν τῇ ὑπὲρ αὐτῆς ἀμύνῃ, ἐν ὅσῳ τὰ κυριώτερα τῶν συμφερόντων της διεκυβεύοντο, πρὸ οὐδεμιᾶς προσωπικῆς θυσίας. Δὲν ἔπρεπε νὰ σκεφθῶ περὶ δευτέρας πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη ἐπιστολῆς. Τοῦτο δὲν θὰ ἐχρησίμευεν ἴσως εἰς ἄλλο τι εἰμὴ εἰς τὸ νὰ παράσχῃ καὶ δευτέραν ἀφορμὴν ὅπως μοῦ διαφύγῃ. Ἂν τὸν ἔβλεπα, ἂν τῷ κατεδείκνυα προσωπικῶς τὰς παρατηρήσεις μου, θὰ ἦτο ἴσως ὠφελιμώτερον.

Ἡ ἐπαύριον ἀκριβῶς ἦτο Σάββατον. Ἀπεφάσισα νὰ λάβω ἓν εἰσιτήριον μεταβάσεως καὶ ἐπανόδου καὶ νὰ ῥιψοκινδυνεύσω τὰ γηραιὰ ὀστᾶ μου ἐντὸς τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Κώμβερλανδ, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ ὠθήσω τὸν ἀμελέστατον αὐτὸν κηδεμόνα νὰ λάβῃ τὴν μᾶλλον ὀρθήν, τὴν μᾶλλον ἀξιοπρεπῆ, τὴν μᾶλλον ἔντιμον ἀπόφασιν. Ἡ ἐλπίς μου ἦτο ἀρκετὰ πενιχρά, ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἡ συνείδησίς μου θἀνεπαύετο ἅμα ἅπαξ ἐδοκίμαζον αὐτήν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ εἶχα κάμει ὅ,τι θὰ ἦτο δυνατὸν εἰς ἄνθρωπον τῆς θέσεώς μου ὅπως διασώσω τὰ συμφέροντα τῆς μόνης θυγατρὸς ἀποθιώσαντος φίλου.

Ὡραιοτάτη ἐξημέρωσεν ἡ ἡμέρα αὕτη τοῦ Σαββάτου. Δροσερὸς ζέφυρος, ἔπνεε καὶ ἤστραπτε λαμπρὸς ὁ ἥλιος. Ἐπειδὴ δέ, λίαν προσφάτως, εἶχον αἰσθανθῆ ἐπανάληψίν τινα τῆς ἐγκεφαλικῆς συμφορήσεως, καθ' ἧς ὁ ἰατρός μου ἀπὸ δύο ἤδη καὶ πλέον ἐτῶν μοὶ συνέστησε νὰ προφυλάσσωμαι σοβαρῶς, ἠθέλησα νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας, ὅπως κινηθῶ ὀλίγῳ περισσότερον τοῦ συνήθους, ἀποστέλλων τὰς ἀποσκευάς μου πρὸ ἐμοῦ καὶ μεταβαίνων πεζὸς μέχρι τοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ Ἥτων σταθμοῦ. Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ οὕτως εἰσηρχόμην εἰς Χόλβορν, κύριός τις προηγούμενος ἐμοῦ βήματι δρομαίῳ ἐσταμάτησεν αἴφνης καὶ μοὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον. Ἦτο ὁ Βάλτερ Χαρτράϊτ.

Ἂν δὲν μ' ἐπλησίαζε πρῶτος, θὰ διηρχόμην βεβαίως παρ' αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσω· τόσον εἶχε καταστῆ παρηλλαγμένος, ἀγνώριστος. Ἡ μορφή του ἦτο ὠχρά, οἱ ὀφθαλμοί του βλοσυροί, τὰ κινήματά του ὡς βεβιασμένα καὶ ἀβέβαια, καὶ ἡ ἐνδυμασία του, ἧς εἶχον παρατηρήσει τὴν ἀνεπίληπτον ἐπιμέλειαν, μοὶ ἐφάνη νῦν τόσῳ παρημελημένη, ὥστε θὰ ἠσχυνόμην ἂν τὴν ἔβλεπον ἐπὶ τῶν νώτων τινὸς τῶν γραφέων μου.

— Ἐπεστρέψατε ἐκ Λίμμεριτζ πρὸ πολλοῦ; μὲ ἠρώτησεν. Ἐσχάτως ἔλαβον εἰδήσεις ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Δὲν μοὶ ἀπέκρυψαν ὅτι αἱ ἐξηγήσεις τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάϋδ ἐκρίθησαν ἀρκοῦσαι... Ὁ γάμος θὰ γείνῃ γρήγορα;.. Ἠξεύρετε τίποτε, κύριε Γίλμωρ;

Ὡμίλει μετὰ τοσαύτης ταχύτητος καὶ αἱ ἐρωτήσεις του διεδέχοντο ἀλλήλας φύρδην μίγδην τόσῳ παραδόξως καὶ συγκεχυμένως, ὥστε μετὰ κόπου παρηκολούθουν αὐτάς. Ἄλλως ἠτυχαῖα οἰκειότης, ἥτις τῷ ἀπενέμετο ἐν Λίμμεριτζ, δὲν μοὶ ἐφαίνετο παρέχουσα αὐτῷ τὸ δικαίωμα νὰ ναναμιγνύηται οὕτως εἰς τὰ μυστικὰ τῆς οἰκογενείας· ἑπομένως ἀπεφάσισα νὰ ὑπεκφύγω ὅσῳ τὸ δυνατὸν τὴν μετ' αὐτοῦ συνομιλίαν περὶ τοῦ γάμου τῆς δεσποινίδος Φαίρλη.

— Θὰ ἴδωμεν, κύριε Χαρτράϊτ, τῷ εἶπον, θὰ ἴδωμεν. Τολμῶ νὰ πιστεύσω ὅτι ἂν περιμένωμεν, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ γάμου, τὴν ἐν ταῖς ἐφημερίσι δημοσίευσίν του, δὲν θὰ κάμωμεν ἄσχημα... Συγχωρήσατέ μοι τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἀλλὰ λυποῦμαι ἐπανευρίσκων ὑμᾶς ὄχι τόσον καλά, ὅσῳ κατὰ τὴν τελευταίαν μας συνάντησιν...

Νευρικὸς σπασμὸς ἐτάραξε στιγμιαίως τὰ χείλη του καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἤρχισα νὰ μέμφωμαι ἐμαυτὸν ὅτι τῷ ἀπήντησα μετὰ τόσῳ καταφανοῦς ἐπιφυλάξεως.

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπε μετὰ πικρίας. Τί δικαίωμα ἔχω ἀληθῶς νὰ σᾶς ἐρωτῶ περὶ τοῦ γάμου της;... Θὰ τὸν ἴδω εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος... Ναί, ἐξηκολούθησε πρὶν προφθάσω νὰ δικαιολογηθῶ ποσῶς. Ναί, ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν δὲν ἤμουν καθόλου καλά... Θὰ προσπαθήσω νὰλλάξω τὸν ἀέρα καὶ νὰ εὕρω νέας ἀσχολίας... Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ συστήσῃ καὶ αἱ ληφθεῖσαι πληροφορίαι εἶνε ἤδη εἰς τὴν διάθεσιν τῶν προσώπων, μεθ' ὧν συμβάλλομαι... Εἶνε ὀλίγῳ μακράν, τῇ ἀληθείᾳ· ἀλλὰ δὲν μὲ μέλει πολὺ οὔτε ποῦ θὰ ὑπάγω, οὔτε ὑπὸ ποῖον κλῖμα, οὔτε πόσον καιρὸν θὰ μείνω μακρὰν τῆς πατρίδος μου...

Ἐνῷ ὡμίλει τοιουτοτρόπως παρετήρησα ὅτι κατὰ διαλείμματα ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ πέριξ ἡμῶν πλήθους βλέμμα πλῆρες ὑποψίας[1], ὡς νὰ ἤθελε νὰκαλύψῃ μεταξὺ αὐτῶν κατάσκοπόν τινα.

— Εὔχομαι τὸ ταξείδιόν σας νὰ εὐδοκιμήσῃ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, τῷ εἶπον, καὶ ν' ἀπολήξῃ εἰς εὐτυχῆ ἐπάνοδον.

Εἶτα δὲ προσέθηκα, ὅπως μὴ τὸν ἀπομακρύνω πολὺ τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν οἰκογένειαν Φαίρλη:

— Ἀκριβῶς σήμερον μεταβαίνω εἰς Λίμμεριτζ δι' ὑποθέσεις. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἀναχωροῦσι πρὸς ἐπίσκεψιν φίλων των εἰς Ὑόρκσιαρ...

Οἱ ὀφθαλμοί του ἀπήστραψαν καὶ ἐφάνη θέλων νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ· ἀλλ' ὁ αὐτὸς νευρικὸς σπασμὸς ἐτάραξεν ἐκ δευτέρου ἐν ἀκαρεῖ τὴν μορφήν του. Ἔλαβε τὴν χεῖρά μου, τὴν ἔσφιγξεν ἰσχυρῶς καὶ ἐχάθη ἐντὸς τοῦ πλήθους, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν. Δὲν μὲ συνέδεε βεβαίως τίποτε μετὰ τοῦ νέου ἐκείνου καὶ ἐν τούτοις ἔμεινα εἰς τὴν θέσιν μου, ἐφ' ἱκανὰς στιγμάς, ἀκολουθῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος ἐν συναισθήματί τινι λύπης. Ἐκ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός μου ἀπέκτησα πολλὴν πεῖραν ὡς πρὸς τοὺς νέους, ὥστε νὰ γνωρίζω ἀρκετὰ ἐκ ποίων σημείων δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀρχίζουν *νὰ παίρνουν τὸν κατήφορον*, καὶ ὅταν ἐπανέλαβε τὴν πρὸς τὸνσιδηρόδρομον ἄγουσαν ἐσκεπτόμην θλιβόμενος, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχω μεγάλας ἀνησυχίας περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ κ. Χαρτράϊτ.

Β'

Ἀναχωρήσας διὰ τῆς πρωϊνῆς ἀμαξοστοιχίας ἀφικόμην εἰς Λίμμεριτζ ἐγκαίρως διὰ τὸ γεῦμα. Ἡ ἔπαυλις ἐφαίνετο τόσῳ ἔρημος καὶ μονότονος, ὥστε μὲ κατέλαβε λύπη. Ἤλπιζα ὅτι ἐν ἐλλείψει τῶν νεαρῶν δεσποινίδων ἡ καλὴ κ. Βέσεῦ θὰ μὲ

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 49.

συντρόφευεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν κρυολόγημά τι τὴν ἐκράτει ἐντὸς τοῦ δωματίου της. Οἱ ὑπηρέται τόσον ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ ἀρίξει μου, ὥστε ἐν τῇ ταραχῇ καὶ τῇ ἀλλοκότῳ σπουδῇ των διέπραξαν πᾶν εἶδος δυσαρέστων παρεννοήσεων. Αὐτὸς ὁ ἐπιστάτης, ἀρκετὰ ἡλικιωμένος, ὥστε νὰ εἰξεύρῃ περισσότερα πράγματα, μοὶ ἐκόμισε μίαν φιάλην Πόρτου, ἣν εἶχε παραλίπει νὰ χλιάνῃ. Αἱ περὶ τοῦ κυρίου Φαίρλη δοθεῖσαί μοι πληροφορίαι ἦσαν ἀκριβῶς αἱ αὐταὶ ὡς πάντοτε καὶ ἀναλλοίωτοι· ὅταν δὲ ἔστειλα νὰ τῷ ἀναγγείλουν τὴν ἄφιξίν μου, μοῦ ἐμήνυσεν ὅτι ἡ αἰφνιδία εἴδησις τῆς ἐμφανίσεώς μου τῷ προὐξένησε παλμοὺς τῆς καρδίας καὶ ἠναγκάζετο ἑπομένως νὰ μείνῃ κατάκοιτος δι' ὅλης τῆς ἑσπέρας. Ὁ ἄνεμος ἐσύριζε καθ' ὅλην τὴν νύκτα φοβερῶς· καὶ ἐν τῷ εὐρεῖ καὶ ἐρήμῳ κτιρίῳ ἠκούοντο ἀδιάλειπτοι ἐδῶ, ἐκεῖ, πανταχοῦ, ἀπαίσιοι γόοι καὶ τριγμοί. Ἐκοιμήθην ὅσῳ τὸ δυνατὸν χειρότερα καὶ ἐξύπνησα δύσθυμος ὡς μανδρόσκυλος, διὰ νὰ παρακαθήσω τὴν ἐπαύριον μόνος εἰς τὸ πρόγευμα.

Περὶ τὰς δέκα μὲ ὡδήγησαν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ κ. Φαίρλη. Κατεῖχε τὸ σύνηθες αὐτοῦ διαμέρισμα καὶ τὸ σύνηθες κάθισμα, ἡ δ' ἐξασθένησις τοῦ τε πνεύματος καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἦτο ἀκριβῶς οἵα πάντοτε εἶχον παρατηρήσει. Ὅτε εἰσῆλθον, ὁ θαλαμηπόλος του ἵστατο ὄρθιος ἐνώπιόν του, βαστάζων, ὡς ἀναλόγιον ἔμψυχον, ὑπερμεγέθη τόμον χαλκογραφιῶν μακρὸν καὶ πλατὺν ὡς τὸ δικηγορικόν μου γραφεῖον. Ὁ δυστυχὴς ἐμόρφαζεν ἀηδέστατα καὶ ἐφαίνετο ἕτοιμος νὰ καταπέσῃ λιπόθυμος ἐκ τοῦ κόπου, ἐνῷ ὁ κύριός του ἐξήταζεν ἐν πάσῃ ἀνέσει ἑκάστην τῶν εἰκόνων καὶ ἐμελέτα τῇ βοηθείᾳ φακοῦ τινος τὰς ἀποκρύφους καλλονάς των.

— Ὦ! καλλιστε, παλαιέ μου φίλε, εἶπεν ὁ κύριος Φαίρλη, ἐγκαθιδρυθεὶς ἀναπαυτικῶς καὶ ὀκνηρῶς πρὶν ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' ἐμοῦ, εἶσθε καλά; Μὰ καλά, πολὺ καλά; . . . Εἶσθε ἀξιέπαινος, διότι ἤλθατε νὰ μὲ ἴδετε εἰς τὴν μοναξίαν μου. Ὁ ἀγαπητὸς Γίλμωρ! . .

Ἐνόμιζα ὅτι ὁ ὑπηρέτης θ' ἀπήρχετο ὅταν θὰ ἐκαθήμην, ἀλλ' οὗτος δὲν ἐκινήθη διόλου. Ὁ ταλαίπωρος ἔμενεν ὄρθιος, τρέμων ὑπὸ τὸ φορτίον τῶν χαλκογραφιῶν, ἀντικρὺ τοῦ καθίσματος τοῦ κυρίου του, ἐν τῷ ὁποίῳ οὗτος εἶχε σχεδὸν κατακλιθῆ, συστρέφων ἐν γαλήνῃ τὴν ὕαλον τοῦ φακοῦ μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τῶν λευκῶν δακτύλων του.

— Ἦλθον διὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ σπουδαιοτάτου ἀντικειμένου, τῷ εἶπον ἄνευ ἄλλου προοιμίου, καὶ θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς προτείνω ὅπως τὸ συζητήσωμεν μόνοι.

Ὁ ταλαίπωρος θαλαμηπόλος μοὶ ἔρριψε βλέμμα πλῆρες εὐγνωμοσύνης. Ὁ δὲ κ. Φαίρλη ἐπανέλαβε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς τὰς τελευταίας λέξεις μου «νὰ τὸ συζητήσωμεν μόνοι», μὲ ὅλας τὰς ἐνδείξεις ζωηροτάτης ἐκπλήξεως.

Δὲν ἤμην διατεθειμένος ν' ἀστειευθῶ καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸν κάμω νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

— Ἐπιτρέψατε εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀποσυρθῇ, τῷ εἶπον δεικνύων τὸν θαλαμηπόλον.

Αἱ τοξοειδεῖς ὀφρεῖς τοῦ κ. Φαίρλη καὶ τὰ προεκτεινόμενα χείλη του ἔδειξαν αὐτὴν τὴν φορὰν εἰρωνικὴν ἔκπληξιν.

— Αὐτὸν τὸν «ἄνθρωπον»; ἐπανέλαβε. Τί ἀστεῖος ποῦ εἶσθε! Ἐσκέφθητε διόλου τί ἐλέγετε, ὀνομάζοντες αὐτὸ ἐδῶ *ἄνθρωπον*; Ἐκάματε λάθος ὡς πρὸς τὸ εἶδος... Πρὸ ἡμισείας ὥρας, πρὶν λάβω ἀνάγκην τῶν χαλκογραφιῶν μου, πιθανὸν νὰ ἦτο ἀληθῶς ἄνθρωπος ἢ κάτι τι παρεμφερές, . . . θὰ γείνῃ δὲ πάλιν ὅταν θὰ κουρασθῶ παρατηρῶν αὐτάς· τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν εἶνε ἢ ὀκρίβας . . . τί σᾶς πειράζει, Γίλμωρ, ἡ παρουσία ἑνὸς ὀκρίβαντος;

— Μὲ πειράζει. Διὰ τρίτην φορὰν, κύριε Φαίρλη, σᾶς παρακαλῶ νὰ διατάξετε νὰ μείνωμεν μόνοι.

Ὁ τόνος μου καὶ ἡ στάσις μου δὲν τῷ ἐπέτρεπον νὰ ἀρνηθῇ τὴν αἴτησίν μου. Παρετήρησε λοιπὸν τὸν ὑπηρέτην καὶ διὰ πείσμονος ὕφους δεικνύων αὐτῷ ἕδραν τινὰ κειμένην παραπλεύρως του,

— Ἀπόθεσον ἐκεῖ αὐτὰς τὰς εἰκόνας καὶ πήγαινε, τῷ εἶπε. Μὴ μὲ κάμῃς ὅμως νὰ χάσω, τὴν χαλκογραφίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐσταμάτησα . . . καὶ νὰ συγχισθῶ! . . τὴν ἔχασες, ναὶ ἢ ὄχι; . . Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν τὴν ἔχασες; . . καὶ ἔβαλες τὸ κουδουνί μου εἰς ἀπόστασιν ὥστε νὰ τὸ φθάσω; Ναί; . . Αἴ λοιπόν;! Τί διάβολο δὲν ἔφυγες ἀκόμη; . .

Ὁ θαλαμηπόλος ἀπῆλθεν. Ὁ κύριος Φαίρλη κατεκλίθη ἐντὸς τῆς ἕδρας του καὶ διὰ τοῦ λεπτοτάτου αὐτοῦ μανδηλίου ἤρξατο νὰ καθαρίζῃ τὴν ὕελον τοῦ φακοῦ του, παρατηρῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μεθ' ἡδονῆς διὰ πλαγίου βλέμματος τὸν παρ' αὐτῷ ἀνοικτὸν τόμον τῶν χαλκογραφιῶν. Δὲν μοῦ ἦτο εὔκολον νὰ διατηρήσω τὴν ψυχραιμίαν μου ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις,—καὶ ἐν τούτοις τὴν διετήρησα.

— Ἦλθα, τῷ εἶπον, ἂν καὶ τοῦτο μ' ἐδυσκόλευε προσωπικῶς πολύ, διὰ νὰ φροντίσω περὶ τῶν συμφερόντων τῆς ἀνεψιᾶς καὶ τῆς οἰκογενείας σας καὶ πιστεύω ὅτι οὕτως ἀπέκτησα μικρά τινα δικαιώματα ἐπὶ τῆς προσοχῆς, ἣν θὰ μοῦ παράσχητε εἰς ἀντάλλαγμα.

— Μὴ μὲ ταράττετε! ἀνέκραξεν ὁ κ. Φαίρλη, μετακινούμενος ἐντὸς τοῦ καθίσματός του, ὡς ἄνθρωπος ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ἣν τῷ παρουσιάζον! Σᾶς τὸ ζητῶ ὡς χάριν! Μὴ μὲ ταράττετε! . . Δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρω!..

Ἀλλ' ἐγώ, ὡς ἐκ τῆς πρὸς τὴν Λαύραν Φαίρλη ἀγάπης μου, ἤμην ἀποφασισμένος νὰ μὴ ὀργισθῶ.

— Ὁ σκοπός μου, τῷ εἶπον, εἶνε νὰ ἐπιτύχω ὅπως συγκατατεθῆτε νὰ μεταβάλητε τὰς ἰδέας ἃς ἐξεθέτετε ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας καὶ νὰ μὴ μὲ ἀναγκάσητε νὰ ἐγκαταλίπω τὰ συμφέροντα τῆς ἀνεψιᾶς σας ἢ τῶν συγγενῶν της. Ἀφήσατέ με, ἅπαξ ἔτι, νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί συμβαίνει. Θὰ εἶνε ἡ τελευταία μου ἀπόπειρα.

Ὁ κ. Φαίρλη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέβαλε θλιβερὸν στεναγμόν.

— Εἶσθε ἄσπλαγχνος, Γίλμωρ, εἶπεν. Ἀναμφιβόλως, εἶσθε ἄσπλαγχνος! Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη, ὁρίστε, ἀφίνομαι εἰς τὸ ἔλεός σας! . .

Τῷ κατέδειξα τότε ἐπιμελῶς μίαν πρὸς μίαν πάσας τὰς ἐκ τῆς προτεινομένης λύσεως ζημίας καὶ ἐξέθηκα αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν ὑφ' ὅλας τὰς φάσεις, αἵτινες ἠδύναντο νὰ καταστήσωσιν αὐτῷ ταύτην καταληπτήν. Ἐφ' ὅσον ὡμίλουν ἔμενεν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ἕδρας του, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους· τοὺς ἤνοιξε ῥαθύμως ὅταν ἐτελείωσα, ἔλαβεν ἀπὸ τῆς τραπέζης του τὴν ἀργυρᾶν ἀρωματοθήκην του καὶ ἤρξατο νὰ ὀσφραίνηται αὐτὴν μὲ ὕφος τι γλυκείας ἱκανοποιήσεως.

— Ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος Γίλμωρ!.. ἔλεγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διαστέλλων τοὺς μυκτῆράς του. Πόσον ἀγαθὸς καὶ ἀφωσιωμένος φαίνεται! . . Ὁμολογουμένως τοῦτο δύναται νὰ καταστήσῃ τινὰ ἐπιεικῆ πρὸς τὰς ἀτελείας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως! . .

— Ἀποκριθῆτε ἁπλῶς εἰς ἁπλῆν ἐρώτησιν, κύριε Φαίρλη. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάϋδ δὲν κέκτηται οὔτε τὴν σκιὰν δικαιώματος, ὅπως ἀπαιτήσῃ τι πλέον τοῦ εἰσοδήματος τῶν χρημάτων αὐτῶν. Τὸ κεφάλαιον αὐτό, ἐὰν ἡ ἀνεψιά σας μείνῃ ἄτεκνος, πρέπει νὰ εἶνε εἰς τὴν ἐλευθέραν διάθεσίν της καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν της. Ἐὰν φανῆτε σταθερός, ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἐξ ἀνάγκης θὰ σκεφθῇ — ὀφείλει νὰ σκεφθῇ, σᾶς λέγω, διότι ἄλλως ἐκτίθεται εἰς τὴν ἀτιμωτικὴν ὑπόνοιαν ὅτι δὲν ἐπεθύμησε νὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα Φαίρλη, εἰμὴ χάριν ἐμπορικῶν ὑπολογισμῶν . . .

Ὁ κ. Φαίρλη μὲ ἠπείλει γελῶν διὰ τῆς ἀρωματοθήκης του.

— Ἀ! σᾶς ἔπιασα, γέρω-Γίλμωρ μου! Ἀποστρέφεσθε πᾶν ὅ,τι προσεγγίζει εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν!... Πόσον ἀπεχθάνεσθε τὸν Κλάϋδ! Καὶ τοῦτο ἁπλούστατα, διότι εἶνε βαρωνέτος... Τί ῥιζοσπάστης ποῦ εἶσθε, ἀγαπητέ μου! ὤ! τί φρικτὸς ῥιζοσπάστης!...

Ῥιζοσπάστης, ἐγώ!! Θὰ ἠδυνάμην νὰ ὑποστῶ πᾶσαν ὕβριν καὶ πρόκλησιν, ἀλλ' ἀφοῦ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ὑπεστήριξα πάντοτε τὰς ἀγνοτάτας τῶν συντηρητικῶν ἀρχῶν, τὸ ἐπίθετον τοῦτο τοῦ ῥιζοσπάστου μοὶ ἐφάνη ἀνυπόφορον. Ἐξήψεν ὅλον τὸ αἷμά μου καὶ ἐτινάχθην τοῦ ἐδωλίου μου, ἐνῷ ἡ φωνή μου διεκόπτετο ὑπὸ τῆς ἀγανακτήσεως.

— Μὴ ταράττετε ἔτσι τὸ σπίτι! ἐκραύγασεν ὁ κύριος Φαίρλη. Διὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καθήσατε εἰς τὴν θέσιν σας! ὤ, σεῖς, ὁ ἀξιοπρεπέστερος ὅλων τῶν Γίλμωρ, προελθόντων, ὑπαρχόντων καὶ μελλόντων, μάθετε καλῶς ὅτι οὐδέποτε ἐσκόπευα νὰ σᾶς προσβάλω!... Ἐγὼ αὐτὸς ἐξωθῶ τὰς φιλελευθέρους ἀρχάς μου μέχρι τῶν ἄκρων εἰς τοιοῦτον βαθμόν,

ὥστε νομίζω ὅτι θὰ ἠδυνάμην καὶ ἐγὼ νὰ τιτλοφορηθῶ ῥιζοσπαστικός. Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί! εἴμεθα καὶ οἱ δύο ῥιζοσπαστικοί!... Δι' ὄνομα Θεοῦ, μὴ θυμώνετε!... Δὲν εἶμαι φιλόνεικος! Δὲν ἀρίνομεν καλλίτερα αὐτὸ τὸ θέμα τῆς συζητήσεως; Μάλιστα, αἴ;... Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε αὐτὰς τὰς θαυμασίας χαλκογραφίας. Ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσεις, ὅπως κατανοήσητε τὴν θείαν γλυκύτητα αὐτῶν τῶν γραμμῶν... Ἐλᾶτε, Γίλμωρ, γίνετε χαρίεις!..

Ἐν τούτοις, καθ' ὃ διάστημα παρελογίζετο οὕτως, ἐγὼ—εὐτυχῶς διὰ τὸ σέβας, ὅπερ τρέφω πρὸς τὸ ἄτομόν μου—εἶχον ἀνακτήσει πᾶσάν μου τὴν ἀπάθειαν. Καὶ ὅταν ἤνοιξα τὸ στόμα ἤμην ἀρκούνῆσυχος, ὅπως ἀπαντήσω εἰς τὴν αὐθάδειάν του διὰ τῆς σιωπηλῆς περιφρονήσεως, ἥτις ἔπρεπε νὰ τῷ γείνῃ ἀντίποινον.

— Ἔχετε ἀπολύτως ἄδικον, κύριε, τῷ εἶπον, νὰ νομίζετε τοὺς λόγους μου ὑπαγορευομένους ὑφ' οἱασδήποτε προκαταλήψεως, ὡς πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ Κλάϋδ. Λυποῦμαι, διότι ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀφίνει ἑαυτὸν ῥυμουλκούμενον κατὰ γράμμα ὑπὸ τοῦ δικηγόρου του εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναταί τις ν' ἀποταθῇ εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ σκέψεις· ἀλλὰ δὲν ἔχω κατ' αὐτοῦ καμμίαν ἐχθρικὴν προκατάληψιν. Ὅ,τι εἶπον θὰ ἐφηρμόζετο ἐπίσης καλῶς καὶ εἰς οἱονδήποτε ἄλλον, εὐγενῆ ἢ ὄχι, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει εὑρισκόμενον. Ἡ ἀρχή, τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὁποίας ἀπαιτῶ, εἶνε γενικῶς παραδεδεγμένη. Ἐὰν εὑρίσκατε ἐν τῇ γείτονι πόλει οἱονδήποτε δικηγόρον, ἐκ τῶν τιμωμένων ὑπὸ τῆς κοινῆς ὑπολήψεως, θὰ σᾶς ἔλεγεν ἐν τῇ ἰδιότητί του ὡς ξένου ἀκριβῶς ὅ,τι καὶ ἐγὼ ἐν τῇ ἰδιότητι φίλου. Θὰ σᾶς ἐδίδασκεν ὅτι εἶνε ἐναντίον παντὸς κανόνος ἡ ἀπόλυτος παραχώρησις τῶν διαθεσίμων κεφαλαίων νέας τινὸς εἰς τὸν νυμφευόμενον αὐτήν. Θὰ ἀπεποιεῖτο δέ, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ἐν χρήσει προφυλάξεων, νὰ ἐργασθῇ εἰς τρόπον ὥστε ὁ σύζυγος νὰ αἰσθάνηται συμφέρον ἀξίας εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν ὅπως ἴδῃ τὴν σύζυγόν του ἀποθνήσκουσαν.

— Πιστεύετε πραγματικῶς, Γίλμωρ, ὅτι θὰ ἐτόλμα νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ μὲ τοιαύτην γλῶσσαν; εἶπεν ὁ κύριος Φαίρλη. Ἐὰν ἐρριψοκινδύνευε νὰ μοὶ εἴπῃ τὸ ἥμισυ τῶν φρικαλεοτήτων, ἃς ἤκουσα, σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ προσεκάλουν τὸν Λουδοβῖκον καὶ θὰ τὸν διέτασσα νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἀμέσως ἔξω τῆς ἐπαύλεως.

— Δὲν θὰ μὲ κάμετε νὰ θυμώσω κύριε Φαίρλη. Χάριν τῆς ἀνεψιᾶς σας καὶ χάριν τῆς μνήμης τοῦ πατρός της, δὲν θὰ ἐξοργισθῶ. Ἀλλὰ πρὶν ἐξέλθω ἐντεῦθεν θ' ἀναδεχθῆτε ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς ἀτιμωτικῆς ταύτης παραχωρήσεως.

— Ὄχι, ὄχι! Μὴ δυσαρεστεῖσθε! μὴ ἐπιμένετε! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Φαίρλη. Σκεφθῆτε λοιπόν, Γίλμωρ, πόσον εἶνε πολύτιμος ὁ καιρός σας. Ἐὰν ἠδυνάμην, θὰ συνεζήτουν μαζί σας· — ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον· δὲν ἠμπορῶ ν' ἀνθέξω εἰς φιλονεικίαν... Θέλετε νὰ μὲ ἀναστατώσετε, ἀναστατώνεσθε ὁ ἴδιος, ἀναστατώνετε τὸν Κλάϋδ, ἀναστατώνετε τὴν Λαύραν. Καὶ ταῦτα πάντα — Θεέ μου! — ταῦτα πάντα διὰ τὸ ἀπιθανώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου... Ὄχι, ἀγαπητὲ φίλε. Διὰ ἱερὰ συμφέροντα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἡσυχίας, ὄχι, βεβαίως ὄχι.

— Ὥστε, ἂν ἀντιλαμβάνωμαι καλῶς, τότε ἐπιμένετε εἰς τὴν διὰ τῆς ἐπιστολῆς σας ἐκφρασθεῖσαν ἀπόφασιν;

— Μάλιστα, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε... Εἶμαι καταμαγευμένος ὅτι κατελήξαμεν εἰς συνεννόησιν!... Ἡσυχάσατε· καθήσατε ἐδῶ!

Διηυθυνόμην ὁριστικῶς πρὸς τὴν θύραν καὶ ὁ κύριος Φαίρλη, μετ' ἐντελοῦς ἀποφάσεως, ἔκρουε τὸν κώδωνά του, — ἀλλὰ πρὶν ἐξέλθω τοῦ δωματίου ἐστράφην ἀποτείνων αὐτῷ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν λόγον.

— Ὅ,τι ποτὲ τυχὸν καὶ ἂν συμβῇ ἐν τῷ μέλλοντι, κύριε, τῷ εἶπον, ἐνθυμηθῆτε ὅτι εἰδοποιῶν ὑμᾶς ἐξεπλήρωσα τὸ καθῆκόν μου καὶ πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς τὴν οἰκογένειάν σας. Ὡς πιστὸς φίλος καὶ ὡς ἀφωσιωμένος πράκτωρ τῆς οἰκογενείας σας, σᾶς λέγω καταλείπων ὑμᾶς, ὅτι οὐδέποτε κόρη ἰδική μου δὲν θὰ ἐνυμφεύετο ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μετ' ἀνδρὸς ἐπὶ τῇ βάσει συμβολαίου τοιούτου ὁποῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον μὲ βιάζετε νὰ συντάξω διὰ τὴν δεσποινίδα Φαίρλη.

Ἡ θύρα ἤνοιξεν ἐνώπιόν μου καὶ ὁ θαλαμηπόλος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

— Λουδοβῖκε, εἶπεν ὁ κύριος Φαίρλη, συνοδεύσατε τὸν κύριον Γίλμωρ καὶ ἐπανέλθετε νὰ κρατήσετε τὰς χαλκογραφίας μου. Διατάξατε νὰ σᾶς παραθέσουν ἓν καλὸν γεῦμα ἐκεῖ κάτω· πηγαίνετε, Γίλμωρ, διατάξατε νὰ σᾶς δώσουν ἓν καλὸν γεῦμα οἱ ὀκνηροὶ αὐτοὶ βλᾶκες, τοὺς ὁποίους ἔχω ὑπηρέτας...

Ἤμην ἀρκούντως τεταραγμένος, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ ἀπαντήσω ἐστράφην καὶ ἐξῆλθον χωρὶς νὰ προσθέσω λέξιν. Εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν διήρχετο ἡ ἀμαξοστοιχία καὶ δι' αὐτοῦ ἐπανέκαμψα εἰς Λονδῖνον.

Τὴν Δευτέραν ἀπέστελλον τὸ συμβόλαιον μεταβεβλημένον, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἀπεκληροῦντο τὰ πρόσωπα, ἅτινα αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Φαίρλη μοὶ διεκήρυξεν ὅτι ἐπεθύμει κατὰ προτίμησιν νὰ ὠφελήσῃ καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον. Δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἀλλέως. Ἂν ἀπεποιούμην τὴν σύνταξιν τῆς πράξεως ταύτης, ἄλλος δικηγόρος θὰ ἐπιφορτίζετο νὰ τὴν συντάξῃ.

Ἡ ἀποστολή μου ἐτελείωσεν. Ἡ προσωπική μου ἀνάμιξις ἐν τοῖς συμβεβηκόσι τοῦ οἰκογενειακοῦ τούτου χρονικοῦ δὲν ἐκτείνεται περαιτέρω τοῦ μέρους τούτου εἰς ὃ ἔφθασα. Ἄλλοι θ' ἀφηγηθῶσι τὰ παράδοξα περιστατικά, ἅτινα ἔμελλον νὰ ἐπακολουθήσωσιν. Ὑπὸ τὸ βάρος βαθείας καὶ θλιβερᾶς ἐντυπώσεως περατώνω τὴν βραχεῖαν ταύτην ἔκθεσιν. Καὶ ὑπὸ τὴν αἴσθησιν τῆς ἐντυπώσεως ταύτης, ἐπαναλαμβάνω ἐνταῦθα τοὺς τελευταίους λόγους, οὓς προέφερα ἐν Λίμμεριτζ-Χάουζ: Οὐδέποτε κόρη μου θὰ ἐνυμφεύετο ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μετ' ἀνδρὸς ἐπὶ τῇ βάσει συμβολαίου ὡς ἐκεῖνο, ὅπερ ἠναγκάσθην νὰ συντάξω διὰ τὴν Λαύραν Φαίρλη.

Τέλος τῆς διηγήσεως τοῦ κυρίου Γίλμωρ.

[Ἕπεται συνέχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[**Συνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργώ.**]

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

Τῷ ὄντι δ' ἠκούετο ὁ Σχικώ, ὅστις ἐφώναζεν ἐρρίνως, ὡς ἔπραττεν ὁ βασιλεὺς εἴς τινας περιστάσεις.

— Ἐξέδωκα διατάγματα κατὰ τῆς πολυτελείας καί, ἐὰν ὅσα ἐξέδωκα δὲν ἀρκοῦν, θὰ ἐκδώσω καὶ ἄλλα, θὰ ἐκδώσω ὅσα εἶναι ἀρκετά· ἐὰν δὲν εἶναι καλά, θὰ εἶναι τοὐλάχιστον πολλά. Μὰ τὰ κέρατα τοῦ Βελζεβεούλ, τοῦ ἐξαδέλφου μου, ἓξ ἀκόλουθοι, κύριε Δὲ Βουσύ, εἶναι πάρα πολλοί.

Ὁ Σχικώ, ταῦτα λέγων, ἐξώγκωνε τὰς παρειάς του, ἔκαμπτε τοὺς λαγῶνας καὶ ἐστήριζε τὴν δεξιὰν πυγμὴν ἐπὶ τῶν πλευρῶν, μιμούμενος ἀπαραμίλλως τὸν βασιλέα.

— Τί λέγει περὶ τοῦ Βουσύ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς, συνοφρυωθείς.

Ἐνῷ ὅμως ὁ ἐπανελθὼν Σαὶν-Λὺκ ἡτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, τὸ πλῆθος, παραμερίσαν, ἀπεκάλυψεν ἓξ ἀκολούθους, περιβεβλημένους χρυσοποίκιλτα ἱμάτια, κεκαλυμένους διὰ μανδυῶν καὶ φέροντας ἐπὶ τοῦ στήθους τὰ ἐμβλήματα τοῦ κυρίου των, λάμποντα ἐκ πολυτίμων λίθων. Μετ' αὐτοὺς δ' ἔβαινε νεαρὸς ἀνήρ, ὡραῖος καὶ ὑπερήφανος, μὲ ὑψωμένον τὸ μέτωπον, προπετὲς τὸ βλέμμα καὶ περιφρονητικῶς προτεταμένον τὸ χεῖλος, φέρων δ' ἁπλοῦν ἐκ μέλανος βελούδου ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πλουσίαν περιβολὴν τῶν ἀκολούθων του.

— Ὁ Βουσύ! ἔλεγον πάντοθεν, ὁ Βουσὺ Δ' Ἀμβοάζ.

Πάντες δ' ἔσπευδον πρὸ τοῦ προξενοῦντος τόσην ταραχὴν νέου καὶ ἐτίθεντο κατὰ μέρος, ὅπως ἀφῶσιν αὐτῷ ἐλευθέραν τὴν διάβασιν.

Ὁ Μωζιρόν, ὁ Σχομβὲργ καὶ ὁ Κουέλος ἐτάχθησαν ἑκατέρωθεν τοῦ βασιλέως, ὡς ἵν' ἀμυνθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Ὁρίστε! εἶπεν ὁ πρῶτος αὐτῶν, ὑπαινιττόμενος τὴν ἀπροσδόκητον ἐμφάνισιν τοῦ Βουσὺ καὶ τὴν παρατεινομένην ἀπουσίαν τοῦ δουκὸς Δ' Ἀλανσών, ὥτινι ἐκεῖνος ἀνῆκεν: ὁρίστε, ἦλθεν ὁ θεράπων, ἀλλ' ὁ κύριος δὲν φαίνεται.

— Ὑπομονή, προσέθετο ὁ Κουέλος, πρὸ τοῦ θεράποντος ὑπῆρχον οἱ θεράποντες τοῦ θεράποντος, ὁ δὲ κύριος τοῦ θεράποντος ἴσως ἔρχεται ὄπισθεν τοῦ κυρίου τῶν πρώτων θεραπόντων

— Σαὶν-Λύκ, εἶπεν ὁ νεώτερος καὶ συγχρόνως εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων ἀκολούθων τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου, ἠξεύρεις ὅτι ὁ κύριος Δὲ Βουσὺ δὲν σοὶ περιποιεῖ τιμήν;

Ἰδὲ τὸ μέλαν ἱμάτιόν του· διάβολε, εἶναι ἔνδυμα γάμου;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Κουέλος, εἶναι ὅμως ἔνδυμα κηδείας.

— Ἀ! ὑπετονθόρισεν ὁ Ἐρρῖκος, μήπως εἶναι διὰ τὴν ἰδικήν του καὶ φέρει ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἴδιόν του πένθος;

— Μόλαταῦτα, Σαὶν-Λύκ, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, ὁ κύριος Δ' Ἀνζιοῦ δὲν ἀκολουθεῖ τὸν Βουσύ. Μήπως ἐπίσης ὑπέπεσας εἰς τὴν δυσμένειαν αὐτοῦ;

Τὸ ἐπίσης προσέβαλε τὸν Σαὶν-Λὺκ εἰς τὴν καρδίαν.

— Διατί ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Βουσύ; ἐπανέλαβεν ὁ Κουέλος. Δὲν ἐνθυμεῖσθε, ὅτι, ὅτε ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔκαμε τὴν τιμὴν εἰς τὸν Δὲ Βουσὺ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν, ἐὰν ἤθελε ν' ἀνήκῃ τῇ Αὐτοῦ Μεγαλειότητι, ὁ κύριος Βουσὺ ἔπεμψεν αὐτῷ τὴν ἀπάντησιν, ὅτι, ὤν, ἐκ τοῦ οἴκου Δὲ Κλερμών, δὲν εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀνήκῃ εἴς τινα καὶ ἠρκεῖτο ἁπλῶς ν' ἀνήκῃ εἰς ἑαυτόν, βέβαιος ὅτι θὰ ἦτο ὁ καλλιώτερος παντὸς ἑτέρου εἰς τὸν κόσμον πρίγκηψ.

— Ὁ βασιλεὺς συνωφρυώθη καὶ ἔδηξε τὸν μύστακά του.

— Ὅ,τι δήποτε ὅμως ἂν λέγῃς, ἀπεκρίθη ὁ Μωζιρόν, νομίζω ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν κύριον Δ' Ἀνζιού.

— Τότε, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Κουέλος, σημαίνει, ὅτι ὁ κύριος Δ' Ἀνζιοῦ εἶναι μεγαλείτερος κύριος ἢ ὁ ἡμέτερος βασιλεύς.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἦτο ἡ ἐρεθιστικωτέρα ὅσων ἠδύναντο νὰ γίνωσιν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὅστις πάντοτε ἐμίσει ἀδελφικῶς τὸν δοῦκα Δ' Ἀνζιού.

Ἕνεκα τούτου, καί τοι οὐδὲ λέξιν εἰπών, ὠχρίασεν.

— Ἐλᾶτε τώρα, κύριοι, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ τρέμων ὁ Σαὶν-Λύκ, ὀλίγην εὐσπλαγχνίαν διὰ τοὺς προσκεκλημένους μου· μὴ καταστρέφετε τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μου.

Αἱ λέξεις αὗται τοῦ Σαὶν- Λὺκ ἔφερον εἰς τὸν Ἐρρῖκον πιθανῶς, ἄλλας σκέψεις.

— Ναί, εἶπεν, ἂς μὴ καταστρέφωμεν, κύριοι, τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τοῦ Σαὶν-Λύκ.

Ἐξήγγειλε δὲ τὰς λέξεις ταύτας, συστρέφων πονηρῶς τὸν μύστακά του, τὸ ὁποῖον κίνημα δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀτυχοῦς νεονύμφου.

— Καλέ, ἀνέκραξεν ὁ Σχομβέργ, ὁ Βουσὺ εἶναι λοιπὸν τώρα σύμμαχος τῶν Βρισάκ;

— Πόθεν ἡ ἐρώτησις αὕτη; εἶπεν ὁ Μωζιρόν.

— Διότι ἰδού, ὅτι ὁ Σαὶν-Λὺκ ὑπερασπίζει αὐτόν. Τί διάβολον! εἰς τὸν δυστυχῆ τοῦτον κόσμον, ὅπου ἀρκετὸς κόπος εἶναι νὰ ὑπερασπίζῃ τις ἑαυτόν, φρονῶ ὅτι ὑπὲρ μόνον τῶν συγγενῶν, τῶν συμμάχων καὶ τῶν φίλων του ἕκαστος συνηγορεῖ.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Σαὶν-Λύκ, ὁ Δὲ Βουσὺ δὲν εἶναι οὔτε σύμμαχος, οὔτε φίλος, οὔτε συγγενής μου· ξενίζεται ὅμως παρ' ἐμοί.

Ὁ βασιλεὺς ἔρριψε βλέμμα ὀργίλον κατὰ τοῦ Σαὶν-Λύκ.

— Ἄλλως, ἔσπευσεν οὗτος νὰ προσθέσῃ, κεραυνοβοληθεὶς ὑπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ βασιλέως, οὐδαμῶς ὑπερασπίζω αὐτόν.

Ὁ Βουσύ, ἐρχόμενος μετὰ τοὺς ἀκολούθους του ἐν σοβαρότητι, εἶχε πλησιάσει καὶ ἡτοιμάζετο νὰ χαιρετήσῃ τὸν βασιλέα, ὅτε ὁ Σχικώ, προσβληθεὶς ὅτι δὲν ὑπέβαλλεν εἰς αὐτὸν πρῶτον τὰ σεβάσματά του, ἀνέκραξεν:

— Αἴ! αἴ!... Βουσύ, Βουσὺ Δ' Ἀμβοάζ, Λουδοβῖκε Δὲ Κλερμών, κόμη Δὲ Βουσύ, ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ καλέσῃ τις δι' ὅλων τῶν ὀνομάτων σου, ὅπως ἐννοήσῃς ὅτι πρὸς σὲ λαλεῖ, δὲν βλέπεις τὸν πραγματικὸν Ἐρρῖκον, δὲν διακρίνεις τὸν βασιλέα ἀπὸ τὸν τρελλόν; Ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον διευθύνεσαι, εἶναι ὁ Σχικώ, ὁ τρελλός μου, ὁ γελωτοποιός μου, ὁ ὁποῖος κάμνει τόσας τρέλλας, ὥστε λιποθυμῶ ἀπὸ τὸν γέλωτα.

— Ὁ Βουσὺ ὅμως ἐξηκολούθει νὰ βαδίζῃ καὶ εἶχε φθάσει πρὸ τοῦ βασιλέως, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἔμελλε νὰ προσκλίνῃ, ὅτε ὁ Ἐρρῖκος εἶπεν αὐτῷ:

— Δὲν ἀκούετε, κύριε Δὲ Βουσύ, σᾶς καλοῦσιν.

Ἐν μέσῳ δὲ τῶν γελώτων τῶν ἀκολούθων του, ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν νέον ἀξιωματικόν.

Ὁ Βουσὺ ἠρυθρίασεν ἐξ ὀργῆς, πλήν, καταστείλας τὴν ὁρμήν του, προσεποιήθη ὅτι ἐθεώρησε σπουδαίαν τὴν παρατήρησιν τοῦ βασιλέως, χωρὶς δὲ νὰ ἐκδηλώσῃ ὅτι προσέσχεν εἰς τὸν γέλωτα τῶν Κουέλου, Σχομβὲρ καὶ Μωζιρόν, ἐστράφη πρὸς τὸν Σχικώ.

— Ἀ! συγγνώμην, Μεγαλειότατε, εἶπεν, ὑπάρχουν βασιλεῖς, τόσον ὁμοιάζοντες πρὸς γελωτοποιούς, ὥστε θέλετε μὲ συγχωρήσει, ἐλπίζω, ὅτι ἐξέλαβον τὸν γελωτοποιὸν ἀντὶ βασιλέως.

— Τί λέγει; ἐψιθύρισεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Τίποτε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σαὶν-Λύκ, ὅστις ἐφαίνετο, ὅτι, κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, εἶχε λάβει ἐξ οὐρανοῦ τὴν ἐντολὴν εἰρηνευτοῦ, ἀπολύτως τίποτε.

— Ἀδιάφορον! κὺρ Βουσύ, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ, ἐγερθεὶς ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ἑτέρου τῶν ποδῶν του, ὡς ἔπραττεν ὁ βασιλεύς, ὁσάκις ἤθελε νὰ λάβῃ μεγαλοπρεπῆ στάσιν, εἶναι ἀσύγνωστον!

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ, συγχωρήσατέ με, ἤμην προαπασχολημένος.

— Περὶ τῶν ἀκολούθων σας, κύριε; εἶπεν ὁ Σχικὼ μετὰ δυσθυμίας. Καταστρέφεσθε μὲ τὰς δαπάνας δι' αὐτοὺς καὶ καταπατεῖτε τὰς προνομίας ἡμῶν.

— Πῶς τοῦτο; εἶπεν ὁ Βουσύ, ὅστις ἐννόει, ὅτι, προκαλῶν ἐξηγήσεις ἐκ μέρους τοῦ γελωτοποιοῦ, ἐξέθετε τὸν βασιλέα. Παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ ἐξηγηθῇ, ἐὰν δὲ τῳόντι ἔχω ἄδικον, θέλω τὸ ὁμολογήσει ἐν ὅλῃ τῇ ταπεινοφροσύνῃ.

— Χρυσᾶ ἐνδύματα δι' αὐτοὺς τοὺς χωριάτας! ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικώ, δακτυλοδεικτῶν τοὺς ἀκολούθους τοῦ Βουσύ, ἐνῷ ὑμεῖς, εὐγενής, συνταγματάρχης, Κλερμών, σχεδὸν πρίγκηψ, φέρετε ἁπλοῦν μαῦρον ἐκ βελούδου φόρεμα!

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, στραφεὶς πρὸς τοὺς εὐνοουμένους τοῦ βασιλέως, ἀφοῦ ζῶμεν εἰς ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ χωριᾶται ἐνδύονται ὡς πρίγκηπες, φρονῶ ὅτι ἁρμόζει εἰς τοὺς πρίγκηπας νὰ ἐνδύωνται ὡς χωριᾶται, ὅπως διακρίνωνται αὐτῶν.

Ἀνταπέδωκε δὲ πρὸς τοὺς ἐκ τῶν στολισμῶν λάμποντας εὐνοουμένους τὸ αὐθάδες μειδίαμα, μετὰ τοῦ ὁποίου πρότερον εἶχον ὑποδεχθῆ αὐτόν.

Ὁ Ἐρρῖκος παρετήρησε τοὺς ἐξ ὀργῆς ὠχριῶντας εὐνοουμένους του, οἵτινες ἐφαίνοντο προσδοκῶντες μίαν μόνην λέξιν αὐτοῦ, ἵνα ὁρμήσωσι κατὰ τοῦ Βουσύ. Ἰδίως δ' ὁ Κουέλος, ὁ μᾶλλον ἀπεχθανόμενος τὸν εὐγενῆ τοῦτον, ὅστις θὰ συνεπλέκετο ἄλλοτε μετ' αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ῥητῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ βασιλέως, εἶχε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του.

— Δι' ἐμὲ καὶ τοὺς ἰδικούς μου λέγετε αὐτά; ἀνέκραξεν ὁ Σχικώ, ὅστις, ἀντιποιούμενος τὴν θέσιν τοῦ βασιλέως, ἀπεκρίθη ὅ,τι αὐτὸς ὁ Ἐρρῖκος ἤθελεν ἀπαντήσει.

Ἀνέλαβε δ' ὁ γελωτοποιὸς τόσον φυσικὴν θέσιν κομπαστοῦ, ὥστε ὁ ἥμισυς ἀριθμὸς τῶν παρεστώτων ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐξερράγησαν εἰς γέλωτα. Οἱ λοιποὶ ὅμως δὲν ἐγέλασαν, ὅπερ ἁπλούστατα ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἄλλοι ἐγέλων δι' αὐτούς.

Οὐχ ἧττον, τρεῖς φίλοι τοῦ Βουσύ, ὑποθέσαντες ὅτι ἔμελλε νὰ συμβῇ ἔρις, ἦλθον καὶ ἐτάχθησαν ἐγγὺς αὐτοῦ ἤτοι ὁ Κάρολος Βαλζὰκ δ' Ἀντράγκ, κοινότερον καλούμενος Ἀντραγκέ, ὁ Φραγκῖσκος δ' Ὠδιὲ ὑποκόμης Δὲ Ῥιβεῖρὰκ καὶ ὁ Λιβαρότος.

Ὁ Σαὶν-Λύκ, βλέπων τὰς ἐχθρικὰς ταύτας προετοιμασίας, ἐμάντευσεν ὅτι ὁ Βουσὺ ἦλθεν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του, ἵνα προξενήσῃ σκάνδαλον ἢ ν' ἀπευθύνῃ πρόκλησίν τινα. Ἐροβήθη δ' εἴπερ ποτε, διότι ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἐν μέσῳ δύο ἰσχυρῶν ἐχθρῶν, οἵτινες ἐξέλεξαν τὸν οἰκόν του ὡς πεδίον μάχης.

Ἔδραμε, λοιπόν, πρὸς τὸν μᾶλλον ἐξημμένον φαινόμενον Κουέλον, θέσας δὲ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους τοῦ νεανίου:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, φίλε! εἶπε, πραΰνθητι καὶ ἂς περιμένωμεν.

— Αἴ! διάβολε! πραΰνον σεαυτόν! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. Ἡ πυγμὴ ἐκείνου τοῦ εὐήθους φθάνει καὶ σὲ ὡς ἐπίσης ἐμέ· ὅστις προσβάλλει ἕνα ἡμῶν προσβάλλει πάντας καὶ ὅστις προσβάλλει πάντας θίγει τὸν βασιλέα.

— Κουέλε, Κουέλε, εἶπεν ὁ Σαὶν-Λύκ, συλλογίσθητι τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιοῦ, ὅστις ἵσταται ὄπισθεν τοῦ Βουσύ, καὶ ἐνεδρεύει, τόσῳ μᾶλλον ἐπικινδύνως ὅσῳ εἶναι ἀπὼν καὶ καθίσταται τόσον μᾶλλον ἐπίφοβος, ὅσον εἶναι ἀόρατος. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ θεωρῇς ἱκανὸν νὰ φοβῶμαι τὸν θεράποντα, ἀλλὰ τὸν κύριον.

— Αἴ, διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Κουέλος,

τί δύναταί τις νὰ φοβηθῇ, ἀφοῦ ἀνήκει εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας; Ἐὰν κινδυνεύσωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ, δύναται νὰ ὑπερασπίσῃ ἡμᾶς.

— Σὲ ναί, ἀλλ' ἐμέ; εἶπε μὲ ἄπελπι ὕφος ὁ Σαὶν-Λύκ.

— Διατί καὶ σὺ νυμφεύεσαι, ἀπεκρίθη ὁ Κουέλος, ἐνῷ ἠξεύρεις πόσον ὁ βασιλεὺς εἶναι ζηλότυπος εἰς τὰς φιλίας του;

—Καλά! διελογίσθη ὁ Σαὶν-Λύκ· ἕκαστος φροντίζει δι' ἑαυτόν· ἃς προσέχωμεν, ἐπειδὴ δὲ θέλω νὰ ζήσω ἥσυχος, τοὐλάχιστον τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ γάμου μου, ἃς προσπαθήσω νὰ φιλιωθῶ μετὰ τοῦ κυρίου Δ' Ἀνζιοῦ.

Ἀπομακρυνθείς, λοιπόν, τοῦ Κουέλου, προὐχώρησε πρὸς τὸν Βουσύ.

Οὗτος, μετὰ τὴν αὐθάδη ἀποστροφήν του, εἶχεν ὑψώσει τὴν κεφαλὴν καὶ περιέφερε τὰ βλέμματά του εἰς τὴν αἴθουσαν, τείνων τὸ οὖς, ὅπως ἀκούσῃ διαμειβομένην τυχὸν ἀπάντησίν τινα εἰς τὴν ῥιφθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ προκλητικὴν προσβολήν. Πλήν, τὰ μέτωπα ἁπάντων εἶχον ἀποστραφῆ καὶ τὰ χείλη ἔμενον ἄλαλα, διότι οἱ μὲν ἐφοβοῦντο νὰ ἐπιδοκιμάσωσιν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τὰ λεχθέντα, ἕτεροι δὲ ν' ἀποδοκιμάσωσιν ἐνώπιον τοῦ Βουσύ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἰδὼν προσερχόμενον τὸν Σαὶν-Λύκ, ἐπίστευσεν ὅτι ἀνεῦρεν ὅ,τι ἀνεζήτει, ἑπομένως:

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ, μήπως ὅ,τι εἶπον μοὶ περιποιεῖ τὴν τιμὴν τῆς συνεντεύξεως, τὴν ὁποίαν φαίνεσθε, ὅτι ἐπιθυμεῖτε;

— Καὶ τί εἴπατε; ἠρώτησεν ὁ Σαὶν-Λὺκ μετὰ τοῦ χαριεστέρου ὕφους του. Τί, λοιπόν, εἴπατε; Ἐγὼ οὐδὲν ἤκουσα. Σᾶς εἶδον μόνον καὶ ἐπεθύμησα νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ χαιρετήσω ὑμᾶς καὶ νὰ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου, διότι ἐτιμήσατε τὸν οἰκόν μου διὰ τῆς παρουσίας σας.

Ὁ Βουσὺ ἦτο ἀνὴρ ὑπέροχος κατὰ πάντα· ἀνδρεῖος μέχρι παραφροσύνης, ἀλλ' ἐγγράμματος, πνευματώδης καὶ εὖ ἠγμένος, ἐγίνωσκε τὴν ἀνδρείαν τοῦ Σαὶν-Λὺκ καὶ ἠννόησεν ὅτι τὸ καθῆκον τοῦ οἰκοδεσπότου, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐπρώτευε παρ' αὐτῷ. Ἕνεκα τούτου, ἐνῷ πρὸς πάντα ἕτερον ὁ Βουσὺ ἤθελεν ἐπαναλάβει τὴν πρόκλησίν του, ἠρκέσθη ν' ἀνταποδώσῃ εὐγενῶς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Σαὶν-Λὺκ καὶ ν' ἀπευθύνῃ αὐτῷ ὀλίγας λέξεις εὐχαριστίας.

— Ὦ! ὤ! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, ἰδὼν τὸν Σαὶν-Λὺκ πλησίον τοῦ Βουσύ, νομίζω, ὅτι ὁ κόκκοράς μου ζητεῖ φιλονεικίας. Ἔπραξε καλῶς, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μὲ τὸν φονεύσουν. Ὑπάγετε νὰ ἴδητε, Κούελε... Ὄχι σεῖς, Κούελε, διότι ἔχετε κακὴν κεφαλήν. Ὑπάγετε Μωζιρόν.

— Τί εἶπας εἰς ἐκεῖνον τὸν εὐήθη, τὸν Βουσύ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς.

— Ἐγώ, Μεγαλειότατε;

— Ναί, σύ.

Δμλ.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ *E. Souvestre.*]

Ἀπόμαχός τις ἐχώρει, βραδεῖ τῷ βήματι, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου νεαροῦ στρατιώτου. Οἱ ὀφθαλμοί του διὰ παντὸς κεκλεισμένοι, δὲν διέκρινον πλέον τὸν ἥλιον ἀκτινοβολοῦντα διὰ τῶν ἀνθηρῶν καστανεῶν. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ δεξιοῦ βραχίονος ἡ χειρὶς τοῦ ἱματίου ἦτο κενή, καὶ τὸν ἕτερον τῶν μηρῶν του ἐστήριζεν ἐπὶ ξυλίνης κνήμης, ἥτις πλήττουσα τὸ λιθόστρωτον, παρεκίνει τοὺς διαβάτας νὰ στρέψουν πρὸς τὰ ἐκεῖ τὴν κεφαλήν.

Βλέποντες τὰ γηραιὰ ἐκεῖνα λείψανα τῶν πατριωτικῶν ἡμῶν πολέμων, τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν ἐκίνουν τὴν κεφαλὴν μετ' ἐκφράσεως οἴκτου ἀναμίκτου πρὸς λύπην, καὶ ἐξέφεραν στεναγμὸν ἢ κατάραν.

— Ἰδοὺ εἰς τί χρησιμεύει ἡ δόξα! ἔλεγε πολύσαρκός τις ἔμπορος. ἀποστρέφων μετὰ φρίκης τὸ βλέμμα.

— Ἀξιοδάκρυτος χρῆσις τῆς ζωῆς! προσέθετε νεανίσκος τις φέρων ὑπὸ μάλης φιλοσοφικὸν σύγγραμμα.

— Θὰ ἔπραττε κάλλιον, ἂν δὲν ἤθελεν ἐγκαταλείψει ποτὲ τὸ ἄροτρον, παρετήρει χωρίτης τις, σεσηρὸς γελῶν.

— Τὸν ταλαίπωρον γέροντα! ἀνεφώνει γυνή τις, εἰς οἶκτον καμφθεῖσα.

Ὁ ἀπόμαχος ἤκουσε ταῦτα πάντα, καὶ τὸ μέτωπόν μου συνωφρυώθη, ἐπειδὴ ἐνόμισεν ὅτι ὁ νεαρὸς ὁδηγός του περιέπεσεν εἰς σύγνοιαν! Πληχθεὶς παρὰ τῶν περὶ αὐτὸν λεγομένων, ὁ νεαρὸς στρατιώτης, μόλις καὶ μετὰ βίας, ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐπερωτήσεις τοῦ γέροντος.

Ὁ πώγων τοῦ ἀπομάχου ταράττεται ὑπὸ ἐλαφροῦ τρόμου· στματῇ ἀποτόμως καὶ κρατῶν διὰ τοῦ μόνου βραχίονός του τὸν νέον ὁδηγόν του:

— Αὐτοί, λέγει, μὲ ταλανίζουν, καθότι δὲν μὲ ἐννοοῦν· ἀλλ' ἐὰν ἤθελον νὰ τοὺς ἀπαντήσω!...

— Τί θὰ ἔλεγες, πάτερ μου; ἠρώτησε προθύμως ὁ νεανίας.

— Θὰ ἔλεγον πρὸ πάντων εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ἐπὶ τῇ ὄψει μου θλιβομένην, νὰ φυλάττῃ τὰ δάκρυά της δι' ἄλλας συμφοράς, διότι ἑκάστη τῶν πληγῶν μου ἀναπολεῖ καί τι κατόρθωμα, διαπραχθὲν ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς σημαίας! Περὶ τοῦ ζήλου ἄλλων τινῶν δυνατὸν νὰ ἀμφιβάλλῃ τις, ὄχι ὅμως καὶ περὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, καθότι φέρω ἐπ' ἐμαυτοῦ τὰ μαρτύρια ὑπηρεσίας, γεγραμμένα διὰ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ μολύβδου τῶν ἐναντίων· τὸ νὰ μὲ συμπονέσῃ, διότι ἐξεπλήρωσα τὸ καθῆκόν μου εἶναι ταὐτὸν ὡσεὶ ὑπέθετεν, ὅτι θὰ ἔπραττον κάλλιον, προδίδων αὐτό.

— Καὶ τί θὰ ἀπήντας εἰς τὸν ἀγρότην;

— Θὰ τὸν ἔλεγα, ὅτι ὅπως ὁδηγῇ ἡσύχως τὸ ἄροτρον, δέον νὰ ἐξασφαλισθοῦν τὰ μεθόρια, καὶ ὅτι ἐωσοῦ ὑπάρχουν ἐχθροί, ἕτοιμοι νὰ ἁρπάσουν τὰ θέρη μας, ἀνάγκη βραχιόνων πρὸς ὑπεράσπισίν των.

— Ἀλλ' ὅμως ὁ νέος ἐπιστήμων ἔσεισε τὴν κεφαλήν, καὶ ἐλεεινολόγησε τοιαύτην χρῆσιν τῆς ζωῆς.

— Ἐπειδὴ ἀγνοεῖ τί διδάσκουν ἡ λύπη καὶ ἡ αὐταπάρνησις. Τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα μελετᾷ, ἡμεῖς ἐθέσαμεν λεληθότως εἰς πρᾶξιν· τὰς ἀρχάς, ἃς ἐκθειάζει, ἡμεῖς ὑπεστηρίξαμεν διὰ τῆς πυρίτιδος καὶ τῆς λόγχης.

—Ἀλλ' ἀντὶ τῶν μελῶν καὶ τοῦ αἵματός σας· ὁ ἔμπορος τὸ εἶπε, βλέπων τὸ ἠκρωτηριασμένον σῶμά σου: Ἰδοὺ τί ἐστιν ἡ δόξα!

— Μὴ πιστεύῃς, τέκνον μου· ἡ ἀληθὴς δόξα εἶναι ὁ ἄρτος τῆς ψυχῆς· ἐξ αὐτῆς τρέφονται ἡ ἀφοσίωσις, ἡ καρτερία, ἡ γενναιότης. Ὁ πατὴρ ἁπάντων ἡμῶν ἵδρυσε θεσμὸν συνάπτοντα δι' αὐτῆς τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ νὰ θέλωμεν νὰ ὦμεν σεβαστοὶ παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, δὲν εἶναι τρόπος τις τοῦ ἀπονέμειν πρὸς αὐτοὺς τὴν ὑπόληψιν, τὴν συμπάθειαν ἡμῶν; Ἡ ἀνάγκη σεβασμοῦ εἶναι μία τῶν πολλῶν φάσεων τῆς ἀγάπης. Ὄχι, ὄχι· ἡ ἀληθὴς δόξα ποτὲ δὲν ἀγοράζεται ἀκριβά! Ὦ τέκνον μου, δὲν εἶναι ἀξιοθρήνητοι αἱ νόσοι ἐκεῖναι, αἱ μαρτυροῦσαι γενναίαν θυσίαν, ἀλλ' αἱ προξενούμεναι ἐκ τῶν ἰδίων ἐλαττωμάτων καὶ ἀφροσυνῶν. Ἄ! ἂν ἠδυνάμην νὰ ὁμιλήσω πρὸς ἐκείνους, οἵτινες, διαβαίνοντες, μὲ βλέπουν μετ' οἴκτου, θὰ ἔλεγον εἰς τὸν νεανίαν, τοῦ ὁποίου ἡ ὅρασις εἶναι ἐξησθενημένη προώρως ἐκ τῶν καταχρήσεων: Τί ἔκαμες τὰ ὄμματά σου; Εἰς τὸν ὀκνηρόν, τὸν σύροντα ἐπιπόνως τὰ χαῦνα μέλη του: Τί ἔκαμες τοὺς πόδας σου; Εἰς τὸν γέροντα, τὸν ὁποῖον ἡ ποδάγρα τιμωρεῖ διὰ τὴν ἀκρασίαν του: Τί ἔκαμες τὰς χεῖράς σου; Καὶ εἰς ἕκαστον θὰ ἔλεγον:

« Εἰς τί ἐχρησιμοποιήσατε τὰς ἡμέρας, ἃς ὁ Θεὸς σᾶς ἐχορήγησε, τὰς δυνάμεις, ἃς ὀφείλετε νὰ μεταχειρισθῆτε πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν σας; Ἂν ἀγνοῆτε νὰ ἀποκριθῆτε, μὴ οἰκτείρετε πλέον τὸν στρατιώτην, ἀκρωτηριασθέντα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος του, καθότι αὐτὸς τοὐλάχιστον δύναται νὰ ἐπιδείξῃ τὰς οὐλάς του, χωρὶς νὰ ἐρυθριάσῃ.»

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων,» παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των πρὸ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου.

Εἴς τε τοὺς συνδρομητάς, τοὺς ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομήν των, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφομένους νέους, ἀποστέλλομεν δωρεὰν τὸ διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ 3